Núm. 180 Març de 2014 **laburxa.cat**

la Burxa

Periòdic de comunicació popular de Sants i barris veïns
4.000 exemplars | Distribució gratuïta

Pàg. 3

El CSA Can Vies aplega suports per aturar el desallotjament

La Plataforma de Suport a Can Vies s'ha reactivat amb diferents mobilitzacions per exigir a l'Ajuntament i al Districte de Sants-Montjuïc que no demanin l'execució de la sentència de desallotjament d'aquest centre social amb 17 anys d'història al barri i arrelat al teixit social.

Pàg. 3

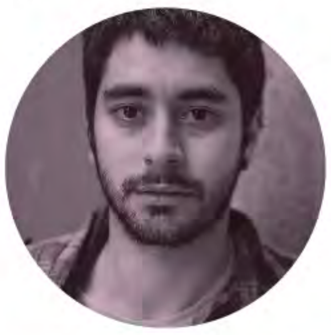
El veïnat supervisa el procés d'urbanització del cobriment de les vies

La primera fase de les obres que convertiran el calaix de les vies en zona verda avança després que el Districte retornés al projecte inicial previst pel carrer d'Antoni de Capmany i acordat amb les associacions de veïns. Ara estan negociant la segona i tercera fase, que afectaran a la coberta del calaix i a la zona de La Bordeta.

Pàg. 12

Entrevista: Pau Barrena Capella

Fotoperiodista

Pàgs. 6-8

Mobilitzacions en defensa del dret al propi cos

Davant l'amenaça d'un gran retrocés en drets sexuals i reproductius, analitzem en l'A Fons d'aquest mes l'avantprojecte de llei del govern de l'Estat que regula el dret a l'avortament, i visibilitzem les mobilitzacions per defensar el dret a l'avortament lliure i gratuït, en el marc d'una lluita des d'un cos i per un cos autònom, una sexualitat descolonitzada i unes maternitats lliures.

Pàgs. 6-8

ENRIC ADELL I ANNA MATTIOLI

EDITORIAL

Les Burxes dels altres barris, les nostres còmplices

El passat 13 de febrer vam assistir a la trobada sobre "Periodisme local autogestionat i altres maneres de comunicar" en el recent estrenat Ateneu Cooperatiu La Base del Poblesec. Ens hi van convidar les companyes de L'Altaveu del Poblesec, una publicació de proximitat autogestionada i col•laborativa que podeu trobar al nostre barri veí des del juliol de l'any passat. També hi eren presents altres publicacions germanes, com la històrica Masala, del districte de Ciutat Vella, La Intervia, la presentació de la qual vam tenir l'honor de participar ara fa gairebé mig any a l'Eixample i al Fort Pienc, i La Metxa, que s'està gestant al districte de Gràcia amb el suport d'algunes burxaires.

És innegable la gran proliferació de mitjans de comunicació locals autogestionats que s'està produint en els últims mesos. Els que acumulem més anys érem minoria en aquesta trobada, La Burxa data del 1998 i Masala del 2001, però ens vam adonar que compartim els mateixos debats, preocupacions i reptes que els mitjans de nova fornada; és més, ells ens impregnen d'il·lusió i ens desperten de nou els debats que, fruit de les rutines mensuals, teníem endormiscats. Ens animen a compartir experiències, crear sinergies i madurar com a projecte.

No és casual que estiguin sorgint nous mitjans de comunicació popular, o com se'ls hi vulgui anomenar, ja que la seva denominació també suscita un intens i complex debat. A nosaltres ens fascina repassar els orígens de La Burxa i veure la seva vinculació directa amb el moviment okupa dels anys 90 al barri i la necessitat de tenir un canal d'expressió propi. El mateix ens passa consultant els inicis de Masala: a la seva web ens parlen d'un grapat de persones procedents d'altres mitjans de contrainformació i participants de les primeres tancades d'immigrants per reclamar la seva regularització que van veure la necessitat de crear un mitjà alternatiu de comunicació als barris del centre de Barcelona. Ens faltaria espai en aquest editorial si comencéssim a enumerar els factors contextuals que ara embolcallen els naixements de L'Altaveu del Poblesec, La Intervia o La Metxa. En tot cas, han iniciat un camí paral·lel ques'entrecreuarà en més d'una ocasió amb el nostre, i nosaltres estarem encantades de fer part del recorregut plegades; ens sentirem més acompanyades si entre totes ens observem i ens cuidem, potser així les nostres ensopegades se'ns faran més lleugeres i entre totes anirem aplanant el camí, tot i que estem acostumades als terrenys escarpats i abruptes, que en cert sentit ens agraden.

Com era d'esperar, la trobada se'ns va fer curta i vam encetar un munt de debats que vàrem deixar oberts: la necessitat de comptar amb un gran equip humà per tirar endavant aquests tipus de projectes, les crisis de funcionament, el finançament, les persones o col·lectius a qui donem veu, com es concep el periodisme local, la professionalització, l'ús del llenguatge, la incidència en la societat, com ens autodefinim, etc. Per seguir compartint opinions i experiències per enriquir la nostra feina i repensar-nos, hem fixat una nova trobada, aquest cop a Gràcia, així veurem de ben aprop com s'encén La Metxa.

Ja per acabar, us volíem comentar que des de La Burxa vam destacar especialment un punt a la reunió: necessitem més gent per seguir burxant cada mes. Aquest és un escull amb què anem topant cíclicament i ara ens trobem amb l'aigua al coll, però sabem que, com altres vegades, tornarem a reflotar; per fer-ho, però, et necessitem a tu: el primer pas és escriure'ns a laburxa@gmail.com, la resta vindrà rodat.

ALTAVEU

Jose Antúnez Becerra, un mes de vaga de fam contra la injustícia del sistema penitenciari

Jose Antunez Becerra va començar una vaga de fam el 14 de gener a la presó de Brians 2 per reivindicar els seus drets, després que se li revisés la condemna de dinou anys de presó arran del motí del centre penitenciari de Quatre Camins de l'any 2004. Considera que aquesta sentència actua com una revenja per la seva militància contra la institució penitenciària.

Més d'un mes després ha deixat la vaga de fam i ha emès aquest comunicat: "Sóc José Antunez Becerra. A tots els companys llibertaris, com també a totes les persones anònimes que han donat suport a la meva lluita, us agraeixo la vostra solidaritat. Vull dir-vos que el dia 18 de febrer, i després d'haver estat 36 dies en vaga de fam, poso fi a la mateixa. El motiu és la salut; per seguir lluitant, he de tenir salut. La meva lluita és eterna, no només per aconseguir els meus objectius, sinó també pels exclosos de la societat capitalista. Dir-vos que sempre estaré disposat a lluitar per les injustícies, perquè la veritat és que tinc una sensació amarga de no poder seguir endavant. Per això, m'haig de recuperar, per estar preparat novament i tornar a la lluita. No puc descriure amb paraules el sentiment que sento cap a tots vosaltres, sapigueu que us estimo perquè heu donat esperança a la desesperança. Una salutació llibertària per a tots els homes i dones que formen el col·lectiu de l'esperança. El que vol veure la llum, Jose".

MICRO OBERT ★ Envia'ns el teu escrit a *laburxa@gmail.com*

Desobediència conscient i col·lectiva

Victor Ceballán

"Menja amb la boca tancada, no contestis a la gent gran, no et rasquis aquí , vesteix-te bé..." Recordo quan sentia aquestes coses de petit, em molestava moltíssim, era absurd. Totes aquestes ordres , destinades a donar-te una "educació" , no venien quasi mai amb una explicació satisfactòria, sinó que en moltes ocasions acabaven amb un complex sistema d'excuses que ni els teus pares es creien. El cas estrany era que a l'escola la infame explicació era la mateixa. Era un consens, absurd i desgraciat en què no em deixaven participar. L'única alternativa mentalment sana era desobeir, no per rebel·lia, sinó per higiene mental. No podia fer una cosa que no entenia, em provocava massa conflictes que cada maleït instant de la meva vida tingués una norma de com fer i de com comportar-me .

Volien que em sentís culpable, que sentís por, però un tipus de por que va més enllà dels clatellots; volien que quan estigués tot sol, i quan ningú em pogués veure, tanqués la boca i m'assegués com tocava. Fa temps que els meus pares i els meus professors ja no m'ordenen, ara ho fan els mateixos que els ordenaven a ells. I lluny de deixar-me participar en els suposats consensos, me'ls imposen amb encara més feresa.

Tant se val si et penses com a individu o ho fas com a societat, desobeir és una manera de generar un nou relat, de perdre la por que tens com a individu i t'impedeix veure't com a membre d'una societat.

Un dia el meu pare estava fent el dinar, vaig entrar a la cuina sense que em sentís per agafar una mica de xocolata; ell va fer un rot tan bèstia que vaig riure i em va descobrir, no hi va haver sermons sinó una complicitat, un consens en què ell i jo no obeiríem normes que ens eren alienes. Desobeir no era per a mi un acte individual de trencament de les normes, era un acte conscient i compartit, que almenys per a mi tenia la intenció de desemmascarar la farsa que obligava a tots aquests adults a comportar-se d'aquella manera tan antinatural.

Quan vaig arribar a Barcelona vaig descobrir amb satisfacció una cosa: hi havia una tendència extraordinària al meu entorn a colar-se al metro. No era cosa dels més rebels, ni determinats, sinó una cosa comuna i estesa. Des de fa unes setmanes, la plataforma Stop pujades ens convida a fer-ho de manera conscient i col·lectiva, per desemmascarar una farsa, un consens de les elits segons el qual no hauria d'existir allò públic i molt menys allò comú; ja no som usuaris, només som clients. I és des de la desobediència que articularem aquest nou relat, aquest nou consens. Serem a la fi partícips dels relats que conformen la nostra vida tant individual com col·lectiva.

MICRO OBERT ★ Envia'ns el teu escrit a *laburxa@gmail.com*

Mentides i reixats

Eduardo Romero

Hi ha una cosa que té efectes més profunds que la manipulació i que, fins i tot, la mentida. Anders, Pasolini, Alba Rico ens han parlat d'això en diferents moments des que, a mitjans del segle XX, una part de la humanitat es va convertir en consumidora d'un ingent nombre de mercaderies, inclosa la mercaderia televisiva. "En comptes de recórrer nosaltres mateixos els camins, ara és el món el que ens recorre" assenyalava Anders. "Cap centralisme feixista ha aconseguit el que ha assolit el centralisme de la civilització de consum", escrivia Passolini. I Alba Rico caracteritzava la psicologia del consumidor com a "màxim sentimentalisme i màxima indiferència".

Aquests tres autors ens alerten, en definitiva, de la generalització d'una percepció dels fets socials caracteritzada per l'absència de memòria, d'imaginació i de responsabilitat. No és culpa dels mitjans de comunicació ni del ministeri d'interior que no coneguem la veritat. Perquè sabem la veritat. Sabem que més de 20.000 persones s'han ofegat a la frontera sud des de l'any 1988, sabem que milers més segueixen desaparegudes. Ens consta que la seva "desgràcia" no respon a designis divins: els violents dispositius fronterers o els naufragis per la voluntat policial d'impedir el pas són notícia recorrent (...) Dins de les nostres fronteres succeeix alguna cosa similar. La mort de Osamuyi en un vol de deportació, asfixiat per la mordaça policial, va ser publicada en tots els mitjans. I qui pot amagar-nos que existeixen Centres d'Internament d'Estrangers a l'Estat espanyol? Coneixem la seva existència i també sabem que persones que estan tancades en els seus murs moren: Samba va morir al CIE d'Aluche (Madrid), Mohamed, Idrisa i Alik en el de Zona Franca. Cada mort va sortir a la premsa. Com també són públics les desenes d'informes que demostren les atrocitats comeses en aquestes presons racistes. De les redades no fa falta que n'informin els mitjans de comunicació. Només caminant pels carrers les podem veure, només circulant per les estacions de tren o autobusos, o per determinats barris, podem saber que el ministre de torn quan nega les redades menteix. La seva mentida —en aquest cas— només pot posar en evidència a Alfredo Pérez Rubalcaba o a Jorge Fernández Díaz. Precisament perquè ja sabem que ha renunciat fins ara a sumar paraules a l'efervescència mediàtica entorn a Lampedusa i Ceuta. Tot el món sap la veritat.

I acumular escrits que parlen dels centenars de morts en aigües italianes o de les quinze persones assassinades a la colònia espanyola al Marroc pot provocar un efecte pervers: que pensem que Lampedusa i Ceuta —fruit d'aquesta atenció desmesurada— són una anomalia. Que la frontera sud europea funciona normal i pacíficament i que, de tant en tant, operen la baixesa moral i la violència policial, i és aleshores quan es produeix un tràgic accident i un terratrèmol polític. Però és el contrari: l'anomalia a la frontera sud seria que els homes i les dones migrants la creuessin amb la mateixa naturalitat que milions de turistes, militars, diplomàtics, cooperants i empresaris europeus que la creuen de nord a sud. La normalitat és que els policies disparin i que les persones migrants morin. La normalitat és que s'enfonsin embarcacions i que no rebin ajuda. La normalitat són els murs i els reixats. Si Lampedusa i Ceuta fossin l'anomalia, seria impossible comptar desenes de milers de cadàvers a la frontera (...) L'amenaça no ve del sud. És aquí, instal·lada a les vísceres de l'Estat. I reprimeix, explota i mata en nom de l'autoritat.

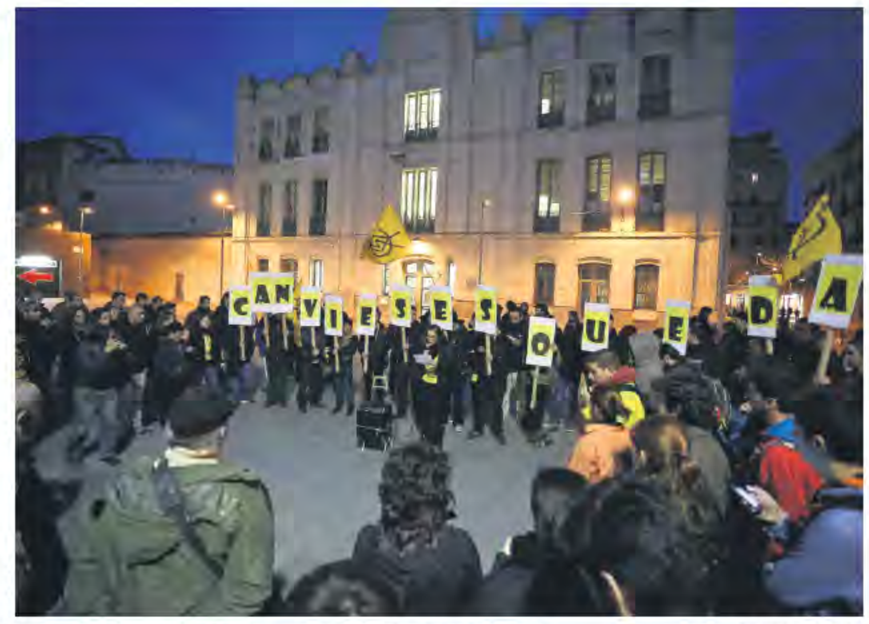
Una cadena humana encercla el Districte de Sants-Montjuïc el dimarts 4 de març

Mobilitzacions perquè no s'executi el desallotjament del CSA Can Vies

Aquest febrer, el CSA Can Vies ha interpel·lat al Districte perquè no demani l'execució del desallotjament del Centre Social. Ho ha fet amb mobilitzacions al carrer i mostrant una àmplia xarxa de suport al barri. Aquest mateix mes, el dia 5, es desallotjava el Centre Social Okupat La Carboneria després de cinc anys d'activitat a l'Esquerra de l'Eixample

Dispositiu dels Mossos durant el desallotjament de La Carboneria SERGI RUBIO

Acció en defensa de Can Vies, envoltant la Seu del Districte de Sants ALBERT GARCIA

Gemma Parera, Sants

El CSA Can Vies és un dels centres socials okupats que es troben en risc de desallotjament a la ciutat. Recordem que el 29 de gener a la tarda, després de tot un dia d'escorcoll relacionat amb les detencions de sis antifeixistes per una baralla que va tenir lloc el 12 d'octubre, arribava la notificació segons la qual el Tribunal Suprem denegava l'últim recurs interposat pel Centre Social.

Un cop denegat aquest recurs, l'expedient s'ha retornat a l'Audiència Provincial i d'aquí és traspassat al jutjat de primera instància que és el que pot executar l'ordre de desallotjament. Aquesta execució ha de venir, però, a petició expressa de qui va demandar Can Vies, que és Transports Metropolitans de Barcelona (TMB), empresa pública participada majoritàriament per l'Ajuntament de Barcelona. Per tant, l'ordre de desallotjament no es dirimeix en el terreny judicial, sinó polític. La responsabilitat de demanar-la està en mans de l'Ajuntament i, especialment, del Districte de Sants-Montjuïc, encapçalat pel regidor de CiU Jordi Martí. És per això que, tal com explica una membre del Centre Social, la campanya de defensa de Can Vies té una finalitat clara: "Exigim a l'Ajuntament i al Districte que no demanin l'execució de la sentència".

Accions i plataforma de suport

Dissabte 8 de febrer, centenars de persones es van manifestar en solidaritat amb Can Vies. Van anar de la plaça de Sants a la plaça Espanya, on es va cremar un ninot que simbolitzava un mosso d'esquadra, mentre es llegia un comunicat que denunciava la violència d'aquest cos policial i la seva complicitat amb grups neonazis. La manifestació es va acabar al Districte de Sants-Montjuïc, mentre s'omplia d'ous i pintura la façana, per recordar la seva responsabilitat en la decisió de demanar l'execució del desallotjament.

Aquest mes s'ha reactivat també la Plataforma de suport a Can Vies on s'apleguen persones, col·lectius i entitats per defensar aquest Centre Social que porta 17 anys al barri i que ha estat, segons una de les seves participants, "una escola d'aprenentatge que ha permès que molts joves puguin tenir un espai on desenvolupar les seves inquietuds culturals, polítiques o socials". Aquest és el cas de Jóvens de les Terres de l'Ebre, un dels col·lectius que participa del Centre Social, i que remarca la important xarxa social que creen els centres socials autogestionats com Can Vies, "ja que són el lloc on es construeixen veritables alternatives al sistema capitalista". En aquest sentit, Can Vies acull col·lectius com aquest periòdic de comunicació popular, La Burxa, els Bastoners de Sants, el col·lectiu de músics, La Trama feminista i molts altres que han passat pel centre social al llarg de la seva història.

A més, aquest espai gaudeix d'un ampli suport veïnal que es mostra en la defensa que en fan les entitats del barri. Segons Jordi Facó, de la Comissió de Veïns de La Bordeta, "estem a favor de que Can Vies continuï, porta 17 anys al barri i està plenament integrat a la seva xarxa social, cultural i revindicativa". De fet, com explica Ferran Aguiló, membre de la Plataforma Can Batlló és del barri, "la participació d'entitats en tots els processos d'amenaça de desallotjament ha estat decisiva i s'ha visibilitzat sempre al carrer i als jutjats".

La Plataforma de Suport al CSA Can Vies va convocar una cadena humana al voltant de la seu del Districte de Sants-Montjuïc, el dimarts 4 de març a la tarda, que va aconseguir amb èxit rodejar tot l'edifici per reclamar que l'Ajuntament de Barcelona aturi les intencions de TMB d'executar el desnonament i demostrar que "som un barri unit i reivindicatiu, que si ens toquen a una, ens toquen a totes".

Desallotgen el CSO La Carboneria i altres centres socials continuen amenaçats

En paral·lel a les mobilitzacions per defensar Can Vies i els espais okupats, desapareixia un altre centre social històric arrelat al barri de l'Esquerra de l'Eixample. El 5 de febrer, els Mossos van desallotjar La Carboneria, a Sant Antoni, un edifici que va ser okupat el 2008 i que ha acollit durant aquest temps un projecte basat en l'autogestió i la vida en comunitat, a més de ser seu de lluites anticapitalistes en ple centre de Barcelona.

Al 2011 l'edifici va passar de mans de la immobiliària FBEX, en bancarrota, a Barclays, un banc anglès i un dels més poderosos a nivell internacional, el qual va demanar l'execució de la sentència. El desallotjament es va efectuar amb un ampli dispositiu policial que va aconseguir despenjar dues persones de la façana de l'edifici. La mateixa tarda una manifestació va recórrer l'Eixample omplint de rebuig i de solidaritat el barri.

El de La Carbo no és un cas aïllat, sinó que s'emmarca en una ofensiva contra nombrosos espais alliberats de la ciutat de Barcelona i del territori, com l'Ateneu Popular de l'Eixample, La Gordíssima al barri de Sant Andreu, l'Ateneu Flor de Maig al Poblenou, el Banc Expropiat de Gràcia i la Casa dels Somnis a Igualada.

Judici contra quinze persones per una protesta contra l'alta velocitat

Maria Álvarez, Sants

El 27 i 28 de febrer, quinze persones s'han enfrontat a un judici per desordres públics com a conseqüència d'una protesta contra el tren d'alta velocitat.

L'acció va tenir lloc l'estiu de 2007, en un context d'àmplies mobilitzacions contra el TAV i el model ferroviari basat en l'alta velocitat que implica l'empitjorament de la xarxa de rodalies fruit del desviament de recursos cap al TAV, les molèsties i la degradació de les condicions de vida de les persones que viuen a les zones properes a les obres, i les conseqüències ecològiques, ambientals i socials d'un model construït per a les necessitats d'una elit i el benefici d'un reduït grup de multinacionals.

S'enfronten a una petició fiscal de 6 mesos de presó i 40.000 euros de indemnització

La protesta, que va tenir lloc a les obres del TAV a l'altura de l'estació de metro de Santa Eulàlia, va consistir en desplegar diferents pancartes de les grues de les obres, que en aquells moments es trobaven inactives, i es va allargar durant algunes hores fins que els Mossos d'Esquadra van accedir a la zona de la protesta per desallotjar els qui hi participaven. Ara s'enfronten a una petició fiscal de 6 mesos de presó per un delicte de desordres públics i a una possible indemnització de 40.000 euros.

En el judici han testificat el cap d'obres d'Adif- Ute Torrassa, un treballador de l'empresa i sis veïns. La fiscalia ha preguntat sobre les rentes dels acusats i, segons una encausada, "s'ha enrigut amb actitud xulesca de la situació precària de la gran majoria dels acusats".

El veïnat atent a les obres d'urbanització del calaix de les vies

Gemma Parera, Sants

Un cop cobertes les vies, i després de desencontres entre el veïnat i el Districte de Sants-Montjuïc, l'octubre de l'any passat van començar les obres d'urbanització del calaix per convertir-lo en zona verda i serveis.

La primera fase és el carrer d'Antoni de Capmany, que serà transformat en un espai per als vianants, després que les associacions de veïns s'oposessin a que esdevingués una via urbana elevada entre el carrer de Sants i la Riera Blanca, com havia proposat l'Ajuntament amb el canvi de govern municipal.

La segona fase serà convertir la coberta de les vies en un espai verd, amb passeig i zona de jocs infantils, i ja ha estat consensuada amb el veïnat. La darrera fase, que afecta a la zona de La Bordeta, és la més complexa, perquè requereix expropiar entorn de 60 habitatges, i encara no ha començat. Les associacions de veïns reclamen que aquesta última fase no es quedi aturada i ja han mantingut converses amb el veïnat afectat. Com afirma Josep Mª Domingo, president del Centre Social de Sants, "volem que a cada persona afectada se li pagui el que li pertoca i se la reallotji", ja que consideren que l'urbanisme no pot anar per davant de les persones.

Febrer llibertari, projecte d'emancipació cultural

Avui dia està de moda parlar de la cultura, la cultura en majúscules, la cultura immòbil i entronitzada, la cultura que porten uns pocs anys dient-nos que és la òstia i el motiu per què hem de lluitar.

Salvador, Sants

La veritat és que la cultura és quelcom que construïm des de ben petitons; la nostra cultura són els nostres valors, els nostres hàbits, els nostres costums i tradicions, la nostra forma d'entendre el món, també és la nostra llengua i aquells que ens envolten, tot allò que ens impregna des del moment en què naixem i en què ens construïm com a persones i éssers socials. La cultura, per tant, la construïm al relacionar-nos i al fer-ho en un marc territorial fem que a cada racó del món existeixin pobles i comunitats que comparteixen aquests trets culturals en els quals ens sentim còmodes, la nostra terra o la nostra llar.

Existeixen mil llibres sobre les identitats culturals i l'opressió que estats com l'espanyol han exercit sobre les cultures i pobles de tot el territori. Volem aquí parlar, en canvi, de com les institucions i el poder ens venen una cultura transversal on rics i pobres conviuen en pau i harmonia, com si algunes de les tradicions que tant estan de moda ara no hagin sorgit de la imaginació popular, heretgies o entreteniments del poble.

No passa res si el teu veí és un torturador, un empresari cabró o un banquer, l'important és que tots parlem la mateixa llengua i ens entretenim amb les mateixes festes.

Aquesta cultura que ens venen polítics i mitjans de comunicació de masses ve de la mà de l'oblit de la nostra història. Totes coneixem la frase que diu que "la història l'escriuen els vencedors" i la veritat és que els que ostenten el poder van guanyant de golejada, reescrivint dia a dia la història a la seva mesura, lluites antany revolucionàries que aspiraven a la igualtat i la justícia social se'ns venen ara com a lluites per la independència o la creació d'un estat propi. Potser hauríem de plantejar-nos si aquells que diuen això haguessin estat penjats per aquestes lluites que ara tant proclamen com a pròpies.

La nostra proposta és clara: si algun dia pretenem ser lliures i llevar-nos damunt dels paràsits del govern i dels rics, necessitem escriure la nostra pròpia història i gaudir de la nostra pròpia cultura. Viure amb prou feines el que tenim sabent que allò que ens uneix no és una frontera, sinó la nostra condició social d'explotats i la nostra cultura dels que són a baix. I per això no tolerarem opressions de cap tipus, no tolerarem que segueixi el menyspreu de les institucions de l'estat espanyol, ni tampoc les falses promeses dels polítics i rics catalans. Cap estat ens farà lliures.

I per això necessitem trobar-nos i parlar, reflexionar sobre el que passa avui dia, sobre les lluites que es donen i sobre les que podem dur a terme. Necessitem també compartir els nostres problemes amb els semblants, potser així ens adonarem que també són de moltes altres persones i que podem construir solucions juntes. Necessitem també parlar del que van fer les nostres mares i àvies, aquelles que tant van lluitar per aconseguir coses que actualment s'estan perdent. I necessitem tot això per veure els nostres errors i els nostres encerts, per veure que la revolució pendent avui segueix sent possible, i sobretot, necessària.

El Febrer Llibertari de Sants, que aquest any celebra la novena edició, existeix per pal·liar aquestes necessitats: actua com a projecte d'emancipació cultural del veïnat de Sants i com a eina dels grups llibertaris i anarquistes del barri per difondre la seva activitat diària. Com sempre, creiem que ha sigut profitós, per la participació que ha tingut i pels debats a què s'han arribat.

Per trobar la informació de les jornades que s'han dut a terme us remetem a la seva web: http://febrerllibertari.sants.org/

Gamonal a Can Batlló

Juan, La Bordeta

El 7 de febrer Can Batlló va rebre els veïns de Gamonal que venien per explicar la revolta del seu barri. Van relatar el procés històric de com van construir un barri ràpid i malament per amuntegar els nous obrers vinguts dels pobles, que eren explotats a les fàbriques properes.

Actualment al barri de Gamonal s'està vivint una explosió social molt forta que va començar com a revolta contra una imposició urbanística i amb el temps s'ha transformat en un moviment assembleari autoorganitzat en diferents fronts de lluita. En aquest moviment hi participen gent de totes les edats, els de baix units contra els de dalt.

De la trobada amb els veïns de Gamonal, se'n desprèn la idea que cada barri ha de ser una barricada contra els tirans: assemblees veïnals en lluita que practiquin el suport mutu i l'acció directa. Perquè portem un món nou als nostres cors, aquesta primavera toca sortir al carrer i cridar: Revolució!

Educació en lluita

L'estudiantat en lluita es manifesta a Sants

Mar Canal, Sants

El dijous 27 de febrer, una nova jornada de vaga i de lluita de l'estudiantat va omplir els carrers de moltes ciutats i pobles. També el barri de Sants va ser espai de reivindicacions, amb una manifestació que va sortir a les set de la tarda de plaça Espanya, coincidint amb el Mobile World Congress, i va recórrer bona part del barri, passant per la carretera de La Bordeta, el carrer de Sants i arribant fins a l'avinguda Madrid.

A la vaga, precedida de tancades a algunes facultats, hi han participat els instituts de secundària, els centres de Formació Professional i les universitats. Durant tot el dia hi va haver piquets, talls de trànsit, manifestacions, cercaviles, i el seguiment de la vaga va ser del 90% a facultats com les de UB Diagonal o UPF Poblenou. Es demana, així, una educació pública i de qualitat, i es denuncia les retallades i la Llei Orgànica de Millora de la Qualitat Educativa (Lomce), així com la privatització i mercantilització de l'educació, que exclou de l'accés a la universitat a les persones amb menys recursos econòmics. Amb la implementació del Pla Bolonya, la situació empitjora any rere any amb augments de preu de la matrícula, retallades pressupostàries, horaris que impedeixen conciliar els estudis amb la feina, desaparició de beques, precarització laboral de docents i personal d'administració. Com afirma un estudiant que va participar a la vaga, tot això ve "embolcallat amb la retòrica elitista de l'excel·lència internacional, que pretén convertir l'educació en un privilegi i posar la cultura sota els interessos de l'empresa i el mercat. Nosaltres, en canvi, volem una educació pública, gratuïta, lliure, popular i gestionada de manera democràtica i participativa, l'objectiu de la qual sigui fer créixer les persones i no reduir-les a engranatges del sistema productiu".

Els estudiants surten al carrer en defensa de l'educació ALBERT GARCIA

Repressió antifeixistes

El Fèlix, antifeixista empresonat, surt en llibertat

Diumenge 23 de febrer una manifestació que va recórrer el barri al crit de "Fèlix llibertat" i "absolució dels antifeixistes", va mostrar la solidaritat amb els encausats.

Maria Alvarez, Sants

El Fèlix va ingressar a presó preventiva el 31 de gener, sense possibilitat de fiança, per ordre de la jutgessa Pilar Rovira del Canto. Va ser detingut el 28 de gener, conjuntament amb cinc persones més, acusades d'haver agredit el 12 d'octubre un grup de neonazis que tornaven de la concentració feixista de la plataforma La España en Marcha, a Montjuïc. Aquestes detencions van servir també de pretext per escorcollar el CSA Can Vies, al llarg de deu hores, en les que els mossos d'esquadra van incautar material divers i causar destrosses al centre social i a l'habitatge.

Tres dies després, cinc dels detinguts van sortir en llibertat amb càrrecs, amb la prohibició de manifestar-se o participar en cap reivindicació, i al Fèlix, se li va decretar presó preventiva, per tenir antecedents policials, tot i que no penals, i malgrat que aquesta mesura estigui pensada per casos greus, no per agressions amb ferits lleus. De fet, el primer informe dels mossos d'esquadra dictaminava que els ferits durant la baralla presentaven lesions de caràcter lleu. No obstant, a l'informe final aquestes lesions s'havien convertit en "greus", de manera que es podia agreujar la pena dels sis acusats.

La denúncia provenia d'España en Marcha, amalgama formada per grups d'ultra dreta, —Democracia Nacional, la Falange, Nudo patriota Español, o la neonazi Alianza Nacional—, responsables de l'atac a l'Institut Blanquerna a Madrid el passat 11 de setembre, i els convocants de la concentració a la plaça de Sants el 12 d'octubre, amb consignes que convidaven a agredir a "immigrants, independentistes, homosexuals i gent d'esquerres". Com afirma un comunicat del grup de suport al Fèlix i als altres cinc antifeixistes encausats, "els Mossos estan tan a sobre dels moviments socials crítics com permissibles són amb el feixisme de la mà del Casal Tramuntana i Plataforma per Catalunya".

La jutgessa que va decretar l'ingrés, Pilar Rovira del Canto, la titular del jutjat d'instrucció número 19 de Barcelona, és la mateixa que, el setembre de 2009, va autoritzar la Falange Española a manifestar-se a Arenys de Munt el dia que s'hi celebrava la primera de les consultes populars sobre la independència de Catalunya. Després de passar gairebé un mes a la presó dels Lladoners (Manresa), el Fèlix va sortir en llibertat, el 26 de febrer, al ser acceptat el recurs presentat per la defensa.

Solidaritat amb el Fèlix SERGI RUBIO

Judici pels detinguts a Aturem el Parlament

Imputats Parlament

Aquest 31 de març, i fins el 3 d'abril, es jutjaran vint persones per un delicte contra les altes institucions de l'estat a l'Audiència Nacional, Madrid. Són acusades pels fets produïts el 15 de juny del 2011 en que milers de persones van intentar bloquejar el parlament, on aquell dia s'havia d'aprovar el primer paquet de retallades del govern de la Generalitat de Convergència i Unió.

Només feia un mes que havia sorgit el moviment 15M amb l'acampada a plaça Catalunya. Milers van ser les persones que es van mobilitzar i van començar a teixir noves aliances, a aprendre a lluitar. Es van okupar també les places dels barris i pobles i cada dia les ganes de canvi contagiaven a més persones. El poder —i en concret a Convergència i Unió— va respondre intentant desallotjar l'acampada de forma brutal. La indignació i la ràbia van esclatar i els mossos es van haver de retirar per la pressió popular. El resultat va ser una centenars de ferits i una convicció més forta que mai. Però també va començar una forta criminalització. Els mitjans van intentar crear un estat d'alarma, comparant escridaçades als polítics amb terrorisme. I els mossos començaven una nova estratègia repressiva que no s'ha aturat, perseguint a la dissidència activa, amb arxius polítics policials il·legals, amb detencions mesos després i assaltant als imputats a les seves cases o llocs de feina.

Aquestes vint persones, dos d'elles veïnes de Sants, s'enfronten a peticions de presó de 3 a 8 anys cadascú amb acusacions de fiscalia, Parlament de Catalunya, Generalitat i el sindicat ultra Manos Limpias.

El nou auditori a Can Batlló, còmode i polivalent

Al febrer el veïnat va inaugurar l'auditori de Can Batlló, espai de 250 m² que completa la rehabilitació de tota la planta baixa del Bloc Onze.

Dani Martínez, La Bordeta

Les reformes han permès instal·lar una sala de control audiovisual, un espai de creació musical, nous lavabos, ventilació freda i calenta, portes d'accés i d'emergència, i la insonorització vers la resta de la nau, i també vers el barri, amb noves finestres i un doble mur interior.

Els fasts ja van mostrar la polivalència d'actes possibles, la sinergia per congregar totes les generacions i la capacitat d'acollir 400 persones d'empeus o 150 assegudes. La programació va incloure concerts de grups musicals; dansa rítmica amb guitarra elèctrica; l'obra de teatre sobre la guerra civil espanyola "La pèrdua de la inocència; infants sota les bombes" dels alumnes de l'institut santsenc Lluís Vives; la dansa integrada del simpàtic grup de discapacitats "Lianta la troca", i el film "El mon és nostre", sobre la reacció de la ciutadania arran les malifetes dels lobbys financers.

L'auditori pot aplegar fins a 400 persones SERGI RUBIO

VIDES DE BARRI

Pitu Alcober

Membre del Col·lectiu d'Artistes de Sants, porta des dels 2 anys vivint al barri, ara en té 66. Des del seu taller del carrer Manzanares exerceix la crítica social a través de les arts plàstiques. Comenta que el dia que ell falti es vol quedar al barri, per a què això sigui possible només fa falta la inventiva.

'El secret és no reprimir-se'

Pitu Alcober al seu taller. IVET EROLES

Ivet Eroles, La Bordeta

A què et dediques?
Estic jubilat, però la meva professió des de fa una pila d'anys és la d'artista plàstic, m'agrada pintar, expressar-me amb plàstica, queixar-me amb els meus quadres (gairebé tots són de crítica social). Abans tenia un ofici, treballava als tallers d'imatge de El Periódico, i ara el meu ofici és la meva il·lusió: dedicar el màxim de temps possible al món de l'art. Tot el que em molesta ho plasmo i és una manera que la gent vegi el meu punt de vista, sobretot els santsencs; tinc les arrels agafades a Sants, jo crec que si m'arranquessin de Sants em moriria, sense les arrels no tiraria endavant. Per mi Sants continua sent un poble, conec a tota la gent, aquí les persones ens saludem, ens preocupem les unes per les altres, tenim un veïnat molt agradable.

Et sents de Sants, santsenc.
No és que em senti de Sants, formo part de Sants. Si algun dia faltés, tard o d'hora tocarà, m'agradaria no moure'm de Sants, com i de quina manera? No ho sé, m'agradaria quedar-m'hi, fos com fos, el món està ple d'inventiva.

Et consideres un artista local?
Totes les obres d'art que faig estan centrades en coses que fastiguegen al barri. Sóc un artista local, però això no vol dir que no em coneguin a fora. Formo part del Col·lectiu d'Artistes de Sants i exposem en altres llocs, sobretot fem exposicions col·lectives. Per mi treballar en el món de l'art no és només fer l'obra, sinó que és muntar l'exposició, que és fantàstic, perquè formem part del grup i hem de trobar l'harmonia i la serenor per a que no ens fem mal mútuament. El Col·lectiu d'Artistes de Sants és la meva família escollida.

Com t'has format?
No he estudiat art, tot el que em surt és perquè ho porto a dins i l'únic que faig és dirigir la meva llibertat. Als 14 anys em vaig formar amb Arts Gràfiques i des de l'any 71 he treballat en els tallers d'imatge de diferents diaris, mentres treballava també pintava i em dedicava a la família, dormia poc, em van fer un favor amb la prejubilació. Pintar forma part de la meva vida, hi ha gent que respira, jo en lloc de respirar pinto.

Tota la resta és autodidacta?
Qui no és autodidacta? Tothom acostuma a fer coses que li agraden, el secret és no reprimir-se. Molta gent no fa coses per culpa de la por i la vergonya de que allò que fan sigui criticat, jo estic disposat a que em critiquin, aprenc de les crítiques.

Sempre has tingut clar el que t'agradava?
Sí, sempre. Des de molt jovenet m'ha agradat inventar coses i experimentar,com per exemple barrejar una pintura amb una altra sense saber els resultats.

Aquest mes has estat enfeinat amb la preparació del carnestoltes.
Fa 25 anys que faig el ninot del carnestoltes de Sants, enguany ha estat elPocawertgonya i l'he fet al meu criteri, ningú m'ha dit com ni de quina manera, l'any passat va tocar el rei, l'altre la Merkel, l'altre el Millet, el Fraga...

Una de les teves obres més conegudes és el puny de l'entrada a Can Batlló.
Vaig fer el puny de Can Batlló perquè em van venir ganes, vaig anar provantmaterials i vaig fer un gegant, jo havia sigut geganter i conec les tècniques per fer gegants. Un cop fet vaig pensar: "Ostres, i qui ho portarà?". Vaig trucar als companys dels geganters i al final vam ser 12 persones portant el gegant, també van venir les gralles. La gent de Can Batlló no en sabia res, em vaig presentar a l'últim moment i els hi vaig mostrar i ara el puny està a Can Batlló.

De fet s'ha convertit en un emblema.
Sí, i això que el vaig fer impulsivament. És un gegant que no porta roba que oculti el geganter de dins, ja que Can Batlló ha estat una fàbrica plena de treballadors i el treballador del gegant és el geganter i s'ha de veure el geganter, s'ha de veure el treballador com treballa portant el gegant a sobre. És un homenatge a Can Batlló i al geganter.

Tens alguna altra obra que per a tu sigui molt significativa?
He fet tot el bestiari de Diables de Sants, tots els dracs, sóc diable.

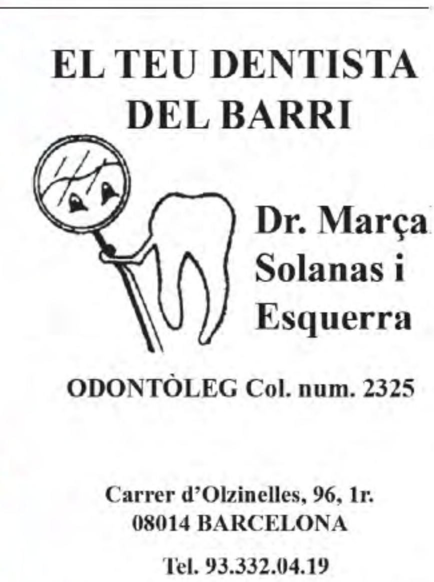
Estàs a tot arreu.
Sí, he sigut geganter, al 96 em va agafar un infart i vaig haver de deixar-ho, i vaig continuar de diable. A la tercera va a la vençuda, ja en porto dues de fortes, entre l'infart i la cremada que em va tenir ingressat a La Vall d'Hebron, però no sóc com els ninots que faig per Carnaval, per ara sóc incombustible.

La reforma de l'avortament, un pas enrere en drets sexuals i reproductius

La reforma de la Llei de l'avortament proposada pel govern de l'Estat ha estat durament criticada per col·lectius feministes i amplis sectors socials. El barri de Sants ha estat també espai de protestes.

Recordem que durant la República, el Parlament de Catalunya va aprovar una llei de l'avortament molt vanguardista, que permetia, sota un estricte control, la interrupció artificial de l'embaràs per raons terapèutiques, eugenèsiques, neomalthusianes, ètiques i sentimentals. L'any 1985 es va aprovar la Llei "de reforma del artículo 417 bis del Código Penal", que preveia l'avortament en cas que suposés un greu perill per la vida o la salut física o psíquica de l'embarassada, en cas de violació (en les dotze primeres setmanes) o malformacions físiques o psíquiques (en les vint-i-dues primeres setmanes). El 2010 va entrar en vigor la "Ley de salud sexual y reproductiva y de interrupción voluntaria del embarazo", que incorpora la formació en salut sexual i reproductiva en el sistema educatiu i la possibilitat d'avortar, a petició de la dona, fins a les 14 setmanes.

El passat 20 de desembre es va presentar al Consell de Ministres l'avantprojecte de llei de "protección del concebido y derechos de la mujer embarazada", pel Ministre de Justícia, Alberto Ruiz Gallardón. Aquest projecte de llei suposa un retrocés en drets sexuals i reproductius i imposa la tutela psiquiàtrica, mèdica i legal sobre la capacitat de decidir de les dones, i encara més de les menors d'edat. Els únics experts consultats per redactar la Llei han estat grups ultracatòlics i antielecció com el Comitè de Bioètica d'Espanya, amb vincles amb el Vaticà. Segons la Plataforma Dret al Propi Cos, "aquests grups i la Santa Seu porten des dels anys 80 liderant una ofensiva d'ingerència en les lleis per a restringir el dret a l'avortament arreu del món, que té com a conseqüència que, segons la OMS, 47.000 dones morin cada any en avortaments clandestins (28 al dia en regions com Llatinoamèrica i Carib)". També denuncien que "aquesta reforma afavoreix que les dones amb mitjans econòmics puguin avortar —pagant, evidentment—, i aboca les que tenen menys recursos a fer-ho clandestinament i en condicions insegures, posant en risc la seva salut i la seva vida".

EL MEU COS, LA MEVA DECISIÓ

María López

De l'1 al 7 de febrer feministes autònomes de Barcelona van convocar una setmana d'acció en defensa de l'avortament lliure i gratuït, i en contra de la nova llei de l'avortament que el PP vol aprovar a l'Estat Espanyol. La setmana va començar l'1 amb una manifestació pels carrers del centre de la ciutat. Diverses accions descentralitzades han estat reivindicades i emmarcades en aquesta setmana.

Al barri de Sants s'ha tingut constància de pintades realitzades pels carrers, places i esglésies, amb lemes com "fora rosaris dels nostres ovaris" o "maternidad deseada, no obligada". En diversos ponts de la Gran Via, com el situat davant de la Ciutat de la Justícia, van aparèixer pancartes penjades a favor de l'avortament. A més, la seu de Gran Via de Família Unida, entitat de tall patriarcal i lesbòfob, així com les seus de Ràdio Estel i de la Fundació Provida a les Corts, també van ser assenyalades com a part integrant d'un sistema que vulnera el dret a decidir de les dones.

Més informació a:
http://barcelona.indymedia.org/newswire/display/479560/index.php

QUINA ÉS LA SITUACIÓ DE L'AVORTAMENT A CATALUNYA AVUI?

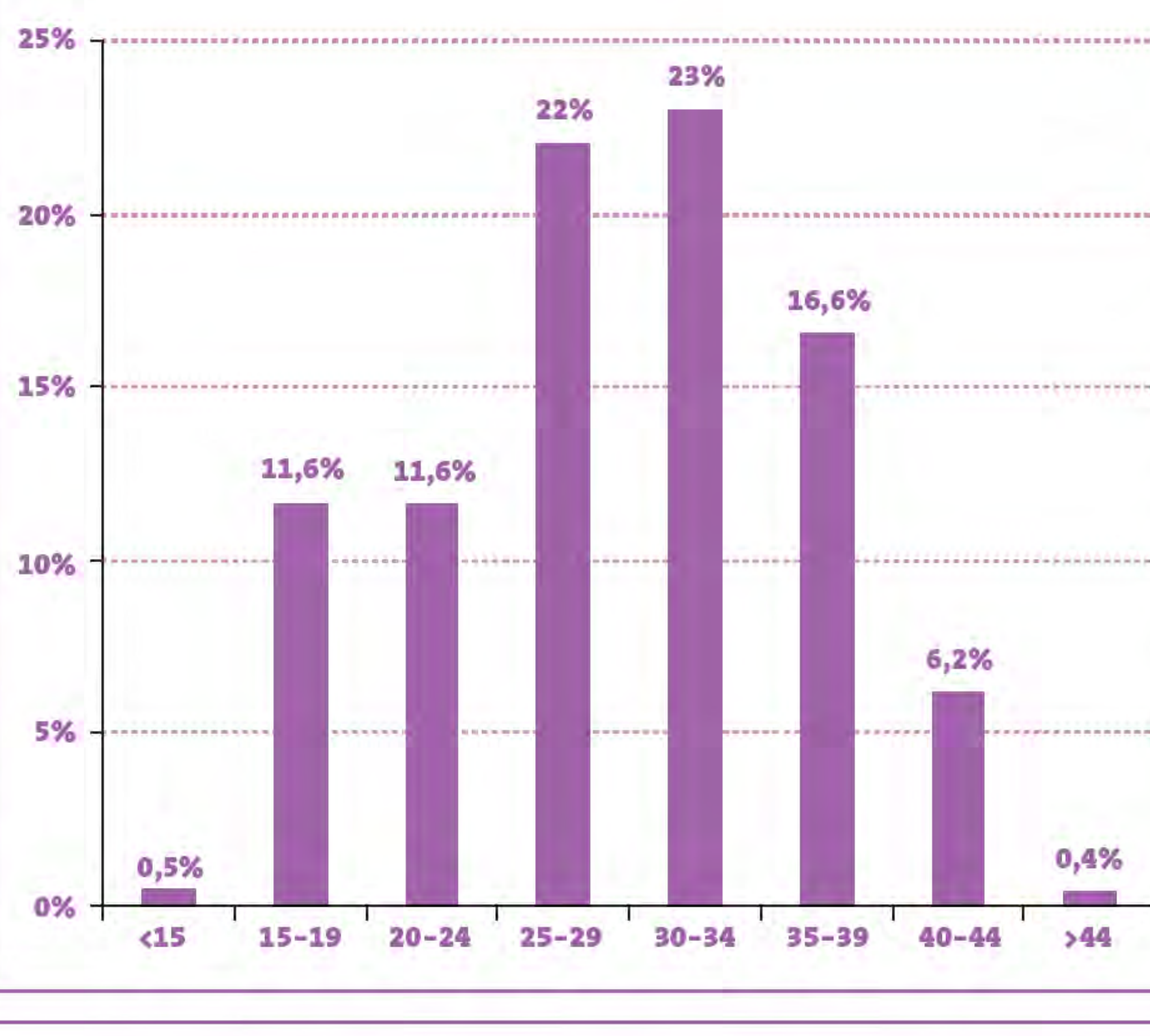
Nombre d'Intervencions Voluntàries de l'Embaràs (IVE) realitzades a Catalunya (de dones residents i no residents) durant l'any 2012: 21.956

Lleugera disminució respecte de l'any 2011 i una disminució continuada d'avortaments al llarg de 4 anys.

Hi ha hagut una reducció del 2,2% de la taxa global d'IVE de les dones de 15-44 anys residents a Catalunya.

En les dones autòctones la taxa s'ha incrementat lleugerament i en les d'origen estranger hi ha hagut una reducció.

DISTRIBUCIÓ DE LES INTERVENCIONS VOLUNTÀRIES DE L'EMBARÀS PER EDAT

PERFIL DE LES DONES

La major part no tenen ni cap fill (47%) ni cap IVE anteriors (64,8%).

La mitjana d'edat és 28,7 anys.

Dues terceres parts són solteres i la meitat conviuen en parella.

Dones amb estudis secundaris (primer i segon cicle). La meitat estan treballant quasi una quarta part es troba en situació d'atur, percentatge que ha augmentat una mica respecte de l'any 2011.

FONT: Associació de Planificació Familiar de Catalunya i Balears

Desobeir per defensar els nostres drets humans

Quan una llei vulnera els drets humans de les dones diem que hi ha raons jurídiques per plantejar la seva inconstitucionalitat i desobediència. Si bé la mascli-reforma a la Interrupció Voluntària de l'Embaràs encara no és llei, és important que coneguem quines són algunes d'aquestes raons

Patrícia González
Feminista, doctorada en dret públic i filosofia jurídic política a la UAB. Integra l'equip de recerca "Experiències corporals de dones: controls i resistències" de la UNCuyo, Argentina, el projecte interuniversitari Gendercit i l'associació Descosides.

1. És regressiu. El principi de progressivitat/no-regresivitat es refereix a l'extensió dels drets concedits per una norma, així és necessari comparar-la amb la que ha modificat o substituït i avaluar si la posterior suprimeix, limita o restringeix drets concedits per l'anterior. Si ho avaluem en relació a l'autonomia, al dret de les dones a prendre decisions sobre els seus propis cossos i les seves pròpies vides, resulta clara la regressivitat en tant es passa d'una regulació de l'avortament per un sistema de terminis en forma lliure, a una regulació de supòsits, que elimina tal llibertat de les dones per decidir. També hi ha regressivitat en relació al dret a la salut de les dones i a la salut sexual i reproductiva en particular. Les Convencions Internacionals del Caire i Beijing van establir que són drets humans el de triar tenir fillxs o no tenir-ne, la quantitat, el moment i l'espaiament dels naixements. L'experiència dels països que obstaculitzen l'accés a l'avortament assenyala que això no disminueix la quantitat d'avortaments, sinó que els fa insegurs, castiga a les dones subalternitzadas i causa morts de dones .

2. En relació al supòsit de violació és contrari als drets humans de les dones que s'exigeixi la denúncia prèvia per accedir a l'avortament, ha de ser suficient la simple declaració de les dones signada en el centre on se sol·licita l'avortament. Denunciar un delicte que s'ha sofert és un dret i el seu exercici no pot ser compulsiu o deixa de ser dret. Sostenir un procés penal no és alguna cosa senzilla ni alguna cosa que totes les dones entenguin com a imprescindible en els seus processos de recuperació davant una agressió sexual. Resulta arbitrari establir la denúncia com una condició d'accés a l'avortament.

Una Llei regressiva i contrària als drets humans de les dones

4. En relació al supòsit de salut no s'entén per què redueix el concepte de salut en referència a l'internacionalment acordat per l'OMS, o sigui en un sentit bio-psico-social. No s'explica la invisibilització del component social que també pot determinar un greu perill per a la salut i justificar l'avortament. Tampoc es justifica per què els qui tenen mandat legal per diagnosticar són exclusivament els/les metges/metgesses. Es reforça un model mèdic-hegemònic i privatista. Encara en la situació actual, sota la llei orgànica 2/2010, resulta inacceptable que els avortaments, sent pràctiques senzilles, ràpides i de baix cost no es realitzin en tots els hospitals públics.

5. L'avantprojecte tradueix violència contra la llibertat reproductiva, entenent per tal aquella que vulneri el dret de les dones a decidir lliure i responsablement el nombre d'embarassos o l'interval entre els naixements ¿com entendre sinó el procediment procedimen que preveu? ¿Quines són les raons fundades per obligar a les dones a passar per quatre metges/metgesses com a mínim (el/la de capçalera, més altres dues que realitzaran informes, més un/a tercer/a que practicarà la interrupció) per accedir a l'avortament?

6. La regulació de l'objecció de consciència és un dels punts de drets humans de les dones. Es contempla com un dret sense límits. S'equipara una institució excepcional, que pretenia ser una excusa per a l'incompliment d'un deure jurídic, amb un privilegi de classe, que s'obté amb un mer requeriment. El concepte és, en l'actualitat, i a diferència del seu ús antibèlic en els 60', l'estratègia privilegiada del'església catòlica.Em pregunto, pot el/la referent/a d'un servei públic de toco-ginecologia ser objector/a d'una pràctica com l'avortament, prevista entre les prestacions sanitàries que ha de garantir l'estat?, tret que l'estat estigui sobrat de pressupost per garantir que hi hagi en cada servei un/a objector/a i un/a professional no objector/a, entenc que no, perquè obstaculitza l'accés al dret a la salut de les dones.

7. El "període de reflexió" previst no és una altra cosa que culpabilització i infantilització. Disposa un procediment confessional, que resulta, per això, institucionalment violent i arbitrari: es preveu un assessorament "personal, individualitzat i verbal" i la dona haurà de reflexionar durant tot això durant set dies, no tres ¿quins altres casos de períodes de reflexió vinculats a actes jurídics trascendents es reconeixen en l'ordenament jurídic?, és curiós, que, en aquesta tònica, no incloguin un període així en

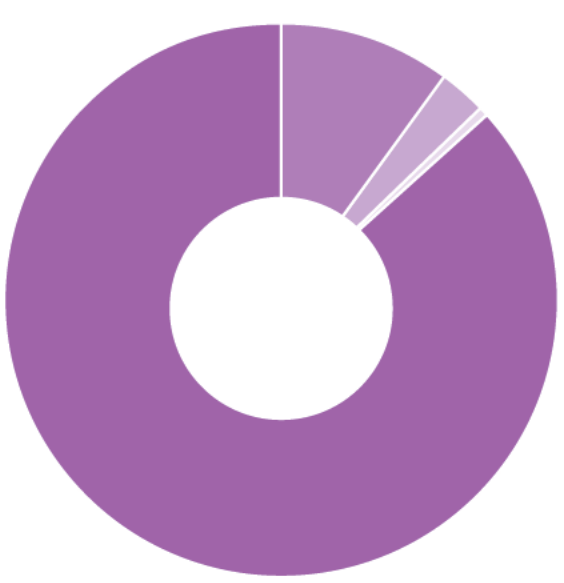
Es reforça un model hegemònic mèdic i privatista

relació a un contracte com el matrimonial, que suposa un factor de risc per a la salut de les dones, que les reafirma en una estructura familiar que és dels espais més perillosos per a les dones en relació a la violència masclista que sofrim. Es fa evident la moral del fonamentalisme catòlic que el que no suporta és que les dones siguin subjectes de dret a decidir sobre les seves vides. Però les dones fa estona que coneixem els nostres drets, estiguin escrits en la llei formal o criminalitzats. Fem camins amb altres reapropiant-nos d'aquest primer territori de sobirania que ens és sistemàticament expropiat per les més variades estratègies del patriarcat. No anem a deixar d'exigir de l'estat que garanteixi, en lloc que vulneri els nostres drets. Entre moltes altres estratègies, recolzo la d'atacar la constitucionalitat d'aquesta mascli-reforma i desobeir-la si arribés a convertirse en llei. Si bé les judicials no són pràctiques esteses per les feministes a l'estat espanyol com ho són a Llatinoamèrica, aprenem ràpid i raons ens sobren. Els carrers, els hospitals, les cases, les institucions, les escoles, les universitats, els moviments so ens van precedir, lluitem per la nostra autonomia i exigim que no intervingui el fonamentalisme catòlic. Prendrem el cel per assalt tantes vegades com sigui necessari.

[1] Utilitzo aquest terme per identificar els fonaments masclistes de l'avantprojecte impulsat pel ministre de justícia RuízGallardón al desembre de 2013 per vulnerar el dret a l'avortament. Si el masclisme com a ideologia implica de la negació de la subjectivitat de les dones, l'avantprojecte és clara expressió de tal ideologia, ja que reconeix subjectivitat jurídica al producte de l'embaràs, com a entitat autònoma de les dones, al temps que aquestes últimes es veuen privades d'aquest reconeixement tornantles a l'estat com atuells reproductius.

[2] Prou tenir en compte per exemple l'experiència argentina, on l'avortament no és legal excepte en els supòsits previstos per la masclireforma,. Tenint una població anàloga a la de l'estat espanyol, registra aproximadament 500.000 avortaments per any, segons xifres del Ministeri de Salut de la Nació al estat espanyol van rondar els 100.000 aquest any i una dona mor cada dos dies per causes vinculades a la clandestinitat de l'avortament. Resulta una condemna a mort o a danys en la seva salut per a les dones pobres.

MOTIUS

- **86,8%** Risc greu per a la vida o la salut de l'embarassada
- **10%** A petició de la dona
- **2,8%** Risc d'anomalies fetals greus
- **0,4%** Detecció d'anomalies fetals incompatibles amb la vida

AVANTPROJECTE

LEY DE ORGÁNICA DE PROTECCIÓN DE LOS DERECHOS DEL CONCEBIDO Y LOS DERECHOS DE LA MUJER EMBARAZADA

Dos supòsits legals per a realitzar una interrupció de l'embaràs:

Quan sigui conseqüència d'un delicte contra la llibertat o indemnitat sexual. Fins a les 12 setmanes i amb denúncia policial.

Quan hi hagi un greu perill per a la vida o salut física de la dona. Fins a 22 setmanes i amb un informe mèdic de dues persones especialistes.

Les menors entre 16 i 18 anys necessitaran el consentiment de mares, pares, tutors, tutores.

Possibilitat de l'objecció de consciència per part de tot el personal dels serveis públics de salut.

Prohibeix la publicitat dels centres, serveis mèdics o procediments per a interrompre un embaràs.

EL VIA CRUCIS

1. La dona va a la seva ginecòloga o ginecòleg (públic o privat) o al metge o metgessa de capçalera i diu que vol avortar. Si ho demana per risc de la seva salut psíquica es fa derivació a psiquiatra.

2. El o la psiquiatra determina que si la dona segueix endavant amb aquest embaràs existeix un risc de "menoscabo importante" i "duradero en el tiempo" per a la salut.

3. La dona ha de buscar un segon psiquiatra, que li fa una altra entrevista i, si està d'acord amb el primer, li firma l'informe. Però i si no estan d'acord? Doncs haurà d'aconseguir la signatura de 2 psiquiatres a l'informe. Poden treballar a centres públics o privats però NO al centre on es practicarà l'avortament.

4. Un dels dos psiquiatres també li ha de donar a la dona de forma "personal, individualizada y verbal" informació clínica sobre els riscos que l'avortament pot comportar "para la salud de la mujer y para su maternidad futura" i les conseqüències que tindria continuar amb l'embaràs sobre la seva salut psíquica. Després, el metge o metgessa li estén un certificat.

5. La dona, amb 2 informes mèdics i un certificat, torna a la seva ginecòloga o metge de capçalera o als serveis socials on haurà de rebre un "asesoramiento asistencial completo": informació sobre que "la vida del no nacido constituye un bien jurídico protegido por la Constitución"; orientació "sobre el modo de resolver los problemas y conflictos" personals que la dona hagi al·legat com a raó per avortar; un "estudio de la posibilidad de actuar directamente" sobre aquests conflictes amb l'ajuda de l'Administració, i informació sobre les alternatives a l'avortament (ajudes públiques, guarda administrativa del nen, acolliment o adopció).

6. S'expedeix un nou certificat on s'indica la data a partir de la qual la dona ha de reflexionar 7 dies més abans de comunicar la seva decisió d'avortar.

7. Si la dona es menor d'edat encara es pot allargar més perquè necessitarà la ratificació de pares o tutors legals i, si no hi ha acord, es demanarà la intervenció judicial.

FONT: Associació de Planificació Familiar de Catalunya i Balears

Dones lliures en cossos descolonitzats

Sílvia Alberich

D'entre les moltes accions que els moviments feministes i de dones estan duent a terme per reivindicar el dret al propi cos n'hi ha una de ben original: la inscripció del cos al registre de la propietat. Aquesta acció que a priori ens podria semblar desubicada, no ho està tant si tenim en compte que la propietat privada es troba entre els drets fundacionals de la ciutadania moderna, de fet la Declaració dels Drets de l'Home i el Ciutadà, sorgida de la Revolució Francesa, afirma que el dret a la propietat és "sagrat i inviolable", mentre que el dret al propi cos ni s'anomena. Així, potser, les dones que han provat d'inscriure el seu cos al registre de la propietat han estat d'allò més lúcides en tractar d'assolir la ciutadania plena tot apuntant al cor de les democràcies modernes: la propietat privada.

És d'aquesta manera, però, que volem que els nostres drets fonamentals siguin reconeguts? Són aquests els drets que volem reivindicar? No es tracta de criticar l'acció concreta, sinó el simbolisme que s'amaga al darrere: els nostres cossos són transferibles, explotables, alienables, arrendables, divisibles o embargables com qualsevol propietat?

I aquí és on resulta interessant fer memòria històrica i recuperar reflexions que des de fa anys s'han fet les feministes davant la batalla per la legalització de l'avortament. M'interessa especialment rescatar algunes aportacions del pensament de la diferència sexual italià dels anys 70 que, davant les importants mobilitzacions que es donaren a Itàlia en relació a l'avortament, plantejà la incongruència de defensar una intervenció legislativa a favor de les dones utilitzant construccions simbòliques com Estat o Parlament. Aquestes feministes afirmaven que es queia en la contradicció de voler "regular" l'autonomia de les dones des d'institucions del poder masculí i des d'una normativa dictada des de fora del propi sexe, una llei sobre l'avortament que en essència tenia en compte les exigències sexuals masculines, la regulació dels naixements i l'ordre públic. Les feministes de la diferència no negaven que la regulació de l'avortament era una solució a un problema real de les dones, però alertaven que "la procreació que coneixem ha estat objecte d'una integració tan violenta en la sexualitat masculina que proposar gestionar-la i reglamentar-la equival a proposar lluitar des de dins de l'alienació en comptes de deslliurar-se'n". Així, per a aquestes dones, la qüestió de l'avortament era una manifestació d'una sexualitat subordinada al desig masculí i es preguntaven "quin sentit tenen aquestes manifestacions on els homes, en comptes de posar en qüestió el seu comportament sexual, marxen per obtenir l'avortament lliure sobre un cos que no és el seu?"

No es tracta ara de desacreditar les lluites a favor de l'avortament lliure, coneixem bé les conseqüències de la negació d'aquest dret: danys a la salut física i psíquica de les dones, maternitats no desitjades, iniquitats de classe i, en casos extrems però freqüents, mort per interrupció de l'embaràs en condicions insegures. Es tracta més aviat de qüestionar des d'on reivindiquem l'autonomia dels nostres cossos, de prendre consciència dels perills i l'alienació que suposa voler entrar en la lliga de la ciutadania des de l'assimilació a drets liberals – com la propietat privada – que emanen d'institucions patriarcals.

Recollim experiències passades i presents, escoltem les dones, també les dones no blanques, indígenes – les mateixes que varen ser esterilitzades massivament perquè elles, pells fosques i pobres, no tenien l'obligació de reproduir-se sinó la de no fer-ho – que ens parlen de la necessitat de descolonitzar el concepte i el sentiment del cos: "volem mirar-nos al mirall i estimar les nostres formes corporals, els nostres colors de pell i els colors dels nostres cabells, perquè estem fartes d'una estètica colonial d'allò blanc com a bonic, cansades de l'espectacle frívol dels cossos que s'exhibeixen pel consum masclista, elements que són part del culte a l'aparença que el neoliberalisme va implantar. És a partir dels nostres cossos sexuats que els homes ens fan el seu objecte i els i les oligarques ens super-exploten".

També, des del feminisme comunitari indígena ens assenyalen que per tal de descolonitzar el concepte i el sentiment del cos cal descolonitzar-lo de la concepció escindida i esquizofrènica que separa l'ànima i el cos: "partim del cos com una integralitat de corporeïtat que compren des de la biogenètica fins a l'energètica, des de l'afectivitat, passant per la sensibilitat, els sentiments, l'erotisme, l'espiritualitat, arribant fins a la creativitat".

Solidaritat amb el Fèlix SERGI RUBIO

El cos de les dones és el principal terreny de la seva explotació i resistència

En la mateixa línia, algunes historiadores feministes afirmen que per a expropiar els cossos de les dones – clau en l'acumulació originària que donà lloc al capitalisme – calgué divorciar el cos de la persona, per tal de poder-lo atrapar en un sistema de subjecció, tecnificar-lo i investir-lo de relacions de poder.

D'aquesta manera, entenent com Sílvia Federici que el cos de les dones és el principal terreny de la seva explotació i resistència o que, com afirma Julieta Paredes, els nostres cossos són el lloc on les relacions de poder voldran marcar-nos de per vida, però també el lloc de la llibertat, és important que lluitem fora del marc de les institucions patriarcals des d'un cos i per un cos autònom, una sexualitat descolonitzada i unes maternitats lliures.

ZUM ZEIG

EL NOU CINEMA EN V.O. DE SANTS

CARRER BÉJAR 53
T. 932 509 140
WWW.ZUMZEIG-CINE.EU

RACÓ HISTÒRIC

De què està feta Barcelona? (primera part)

Agus Giralt, Barcelona

Aquesta pregunta, que ens pot sonar una mica poètica, pot tenir respostes molt diverses i que de ben segur inclourien estadístiques sobre els orígens dels seus ciutadans o del seu estatus econòmic. Però si la pregunta està referida a un àmbit més prosaic, als materials amb què s'ha edificat la ciutat, l'única resposta possible és: Barcelona està feta de pedres de Montjuïc.

L'extracció de pedra de la muntanya es remunta, com a mínim, a l'època romana, i va durar fins al segle XX, quan les pedreres van quedar abandonades. Prop de 2.000 anys d'activitat que se'ns dubte han modificat l'aspecte de Montjuïc. Alguns dels noms de les pedreres, com la de la Satàlia, encara ens poden ser familiars. D'altres, en canvi, de ben segur que ens resulten desconeguts, com la Font Trobada, la Gallega, les Figueres, el Borinot, la Fonda, l'Ànimeta, l'Urbina i la Serafina.

A les pedreres de Montjuïc la pedra s'extreia a l'aire lliure. Es clavaven tascons de fusta a les escletxes i es mullaven. Quan la fusta es reinflava provocava el trencament de la pedra. Però també era habitual l'ús de barrines de pólvora. Quan els carreus havien d'estar més ben treballats els picapedres escairaven els blocs més adients.

L'any 1850 Barcelona va arribar als 187.000 habitants. Una població que vivia amuntegada a l'espai que actualment ocupa el districte de Ciutat Vella, 2 milions de metres quadrats que quedaven encorsetats per la muralla. Un espai on encara caldria restar el 40% del terreny que ocupaven 7 casernes, 11 hospitals, 40 convents i 27 esglésies.

La ciutat s'havia convertit en una de les urbs europees amb una densitat de població més alta. Un fet que comportava problemes higiènics de tota mena i que facilitava l'expansió d'epidèmies. Davant de la ciutat, en canvi, s'estenia un espai enorme, més gran que el que ocupava Barcelona llavors, uns terrenys que, per ordenament militar, estava prohibit edificar.

Finalment, l'any 1854 s'enderrocaven les muralles i el 9 de juny de 1859 el govern central aprovava el pla de l'Eixample dissenyat per Cerdà. Un projecte urbanístic monumental que acabaria sobrepassant els límits barcelonins, expandint-se pels terrenys de Sants, de Les Corts de Sarrià, de Sant Gervassi de Cassoles, de Gràcia, de Sant Andreu del Palomar i de Sant Martí de Provençals. Unes obres monumentals que no haurien estat possibles sense la pedra de Montjuïc i sense la mà d'obra que durant aquells anys va arribar a la ciutat.

Picapedrers fent pedres de molí a Montjuïc.

BURXANT ELS BYTES

Ocells que no paren de jugar

Bernat Costa, Sevilla

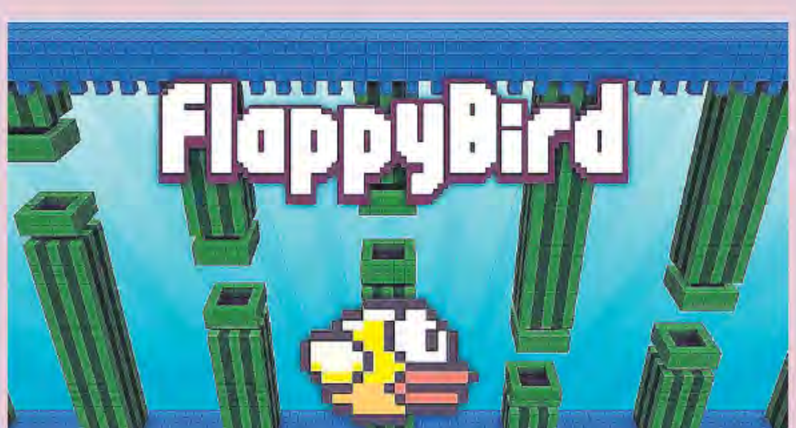
El mes passat parlàvem de l'Angry Birds, un videojoc per mòbils molt popular des de fa uns anys, que la NSA el va fer servir com a cavall de Troia.

Però aquest no és l'únic videojoc amb ocells voladors com a protagonistes. Recentment el Flappy Bird s'ha convertit en el joc indi per excel·lència. Un joc tant simple que es basa en impedir que un ocell toqui el terra donant tocs a la pantalla, s'ha convertit en tot un èxit. Aquest triomf recau en que tot i la seva senzillesa, és extremadament complicat.

Tant gran és l'èxit del Flappy Bird que el seu creador, un programador vietnamita, ha assegurat que amb publicitat ingressava uns 30.000 euros diaris.

El propi creador, però, ha retirat el videojoc de les botigues d'aplicacions per mòbils. I per què ho ha fet? Doncs perquè des que té un aire molt semblant al Super Mario Bros i a l'Angry Birds, el programador es temia una demanda per plagi. També hi ha gent que assegura que el problema és més aviat fiscal: no estava declarant tots els milers d'euros que estava ingressant.

Tot i que ja no està disponible, hi ha altres alternatives com Clumsy Bird.

FOGONS DE TEMPORADA

Ous i crema

Núria May, Masnou

Passat l'hivern fred, quan les gallines s'arraulien les unes amb les altres per mantenir l'escalfor, arriba el temps en que inicia el sol un camí que el transporta fins a l'estiu, el seu moment de màxima esplendor. Segurament doncs, les sàvies gallines, seguint el cicle del sol, inicien el creixement en la posta d'ous quan comença la calor i és quan les llars s'han d'espavilar per fer ús de tots els excedents que els hi arriben des del corral.

Al març, i a principis de l'abril, s'alberguen festes i tradicions encarregades de gastar aquests ous que proporcionen les gallines felices. Conegut és el dia de pasqua, en que abunden les mones que compren padrins i padrines, tradicionalment fetes a base d'un pa de pessic rodó, i on abans hi havia tants ous (durs) com anys feia el nen o nena a qui es regalava el pastís. Encara es poden trobar en alguns indrets de la Catalunya interior, sobretot a la zona del Pirineu de Lleida. A mi m'agrada molt veure menjar amb els dits (com marca la tradició d'un bon pa de pessic) els trossos d'ou dur combinats amb la coca dolça.

També hi ha altres elaboracions heretades de la cultura àrab, dolces de per sí, i que es consumeixen tradicionalment per Corpus. Tot i que aquesta celebració, mòbil al calendari, i que moltes vegades cau al llunyà mes de juny, ha perdut el seu origen religiós (la patum de Berga, l'ou com balla a Barcelona, les enramades d'Arbúcies, etc.), segueix sent una ocasió ideal pel consum d'ous; les casquetes o capsetes, elaborades amb fruits secs, clara d'ou i sucre; i les ensaginades, elaborades amb sucre, llard i rovells d'ou, són dues elaboracions complementàries que es regalaven familiars i amics en aquestes dates.

I què me'n dieu de la crema de Sant Josep, la crema cremada que les tietes servien en safates llargues i que guardaven a la fresca ja que no els hi cabien a la nevera. I quan es cremava la superfície amb la pala de cremar, i el moment en que a la taula familiar hi havia dos tipus de persones, les que els hi agradava el sucre torrat i cremat i les que només volien sucar la melosa crema amb melindros. Quins temps aquells. A mi em sembla una bona manera de gastar els ous i avui us proposo una recepta amb la que, si sou ràpids, us evitareu els maleïts grumolls que les tietes evitaven amb temps i delicadesa, unes característiques culinàries que avui no abunden en el nostre dia a dia. La recepta proposada es va desenvolupar a la Fundació Alícia, un centre de recerca en cuina que té la voluntat que tothom mengi (i cuini) millor. Ja sabeu què cuinar el dia 19, tornem a fer aquestes safates de crema de Sant Josep i homenatgem a ous, gallines i tietes!

Crema de Sant Josep

- *1kg + 80g llet sencera*
- *10 ous feliços*
- *80g midó*
- *100g-200g sucre (segons preferència de dolçor)*
- *1 llimona, 1 branca de canyella*

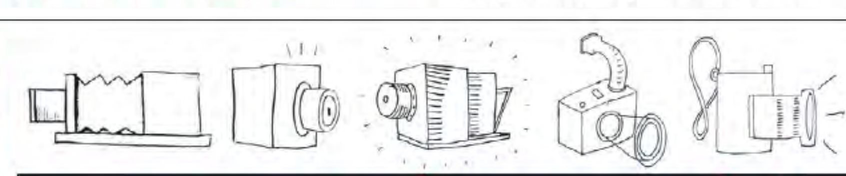
Poseu en una olla ben alta un litre de llet a escalfar amb el sucre. Feu una pela fina de llimona (o de taronja si us agrada més) i afegiu-la a la llet amb una branca de canyella. Mentrestant separeu els rovells de les clares. Les clares, que es descarten en aquestes recepta, les podeu congelar fins que en vulgueu fer ús. A part, dissoleu uns 80g de midó de blat de moro amb 80g de llet. Un cop aquesta barreja llesta ja la podeu afegir als rovells. Barregeu el conjunt i col·loqueu-lo en una olla prou grossa perquè hi càpiga tota la crema. Retireu la canyella i la pell de la llimona de la llet que estava infusionant-se i apugeu el foc al màxim. El que heu de fer ara es esperar que la llet sobrebulli, que pugi la típica espuma que fa quan augmenta molt la temperatura, i és en aquest moment que heu d'abocar ràpidament, molt ràpidament, aquesta llet amb sucre dissolt al damunt dels rovells, midó i llet. En aquest mateix moment, i amb l'ajuda d'unes varetes, cal barrejar molt ràpidament el resultat, i si sou uns cuiners destres veureu que espesseix a l'instant. Si no heu tingut sort, poseu la barreja de nou a foc fluix, i sense deixar de remenar, espereu que espesseixi, no tardarà més d'uns minuts. Ja podeu col·locar la crema en una safata, posar-hi film en contacte perquè no faci capa i deixar-la refredar fins que la pugueu cremar amb sucre i servir.

Tens un negoci a Sants?

Anuncia't a La Burxa!

consulta les tarifes a *laburxa.cat* o escriu-nos a *laburxa@gmail.com*

material sensible
fotografia
Tallers, cursos, rutes fotogràfiques.
Retrats, reportatges.
Fotografia d'estudi, arquitectura.
Articles artesans, àlbums, emmarcació.
Llibres, material fotogràfic, càmeres, i més...
materialsensiblefotografia@gmail.com
93 667 19 22 c/Riego, 43. 08014 Bcn.

UN TOC D'HUMOR...

EL POEMA

Les rates de la bodega

Ens desgastem borratxos per bars de Sant Gervasi
saltant pels versos d'Iggy Pop i Mink de Ville.
Quan et toco els pits em frenes amb frases fetes,
"la passió està derrotada per endavant",
atribuïda a Nabokov
perquè tems dir que és teva.

Enmig de la plaça Molina,
sota el xàfec que et deixa xopa,
et dic que prefereixo la teva imperfecció
a qualsevol futur caducat abans de presentar-se.
Prefereixo el teu amor tort
a deu segons del reconeixement
d'aquest país ridícul ple de gent que no es pensarà
mai que són rematadament ridículs
mentre saben qui són les rates
de la bodega d'aquest barco a la deriva.
No pensem abandonar-lo.

David Castillo
Doble Zero. Proa, 2011.
(Poema escollit per David Caño)

DOCUMENTAL

Espatlles, Peus i Mans

Castellers de Sants

El passat 8 de febrer el Sants Teatre del Centre Catòlic de Sants va quedar ben ple de borinots. Els Castellers de Sants i els amics de la colla es van reunir per gaudir del documental sobre els seus 20 anys. Jaume Castañé, president del teatre, va donar feliçment la benvinguda i va destacar la col·laboració entre els castellers i la seva entitat. Entre mirades de complicitat es van apagar els llums per començar una crònica que captura els principals instants de dues dècades borinotes.

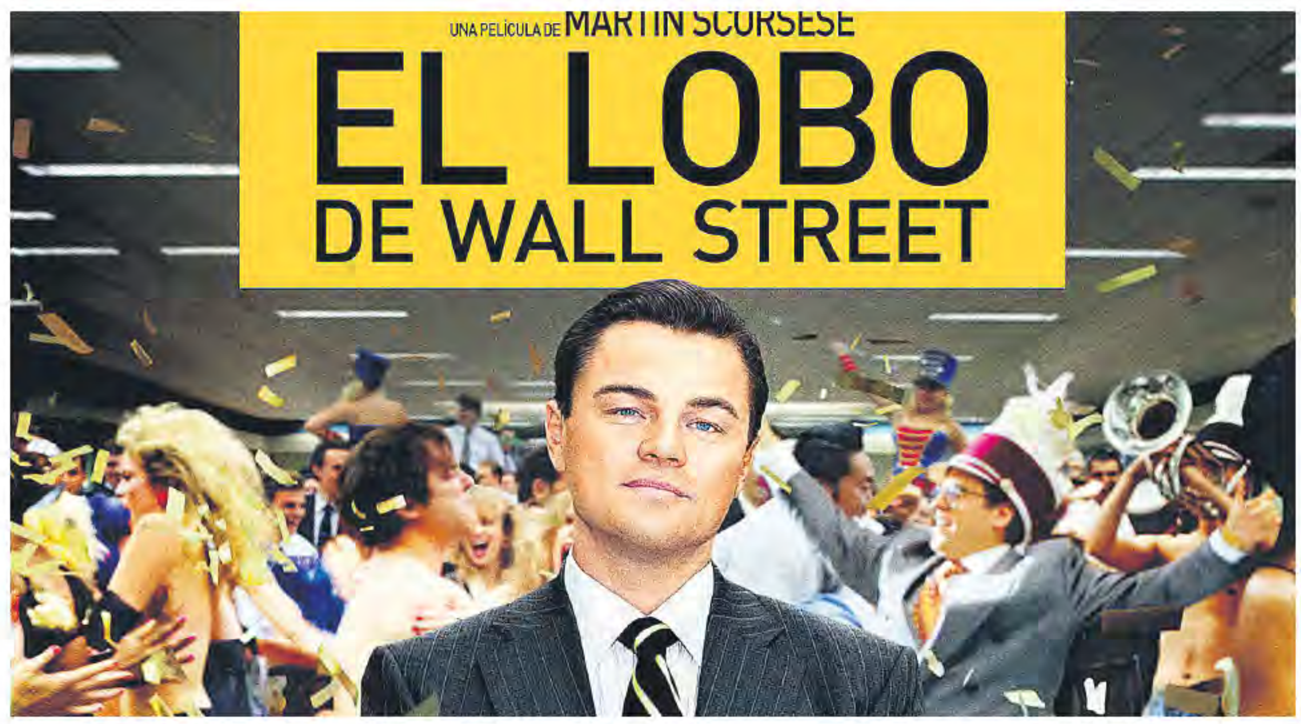
El documental serveix com a colofó i tancament del 20è aniversari de la colla."És el procés culminant d'aquest intens any", tal i com resumeix l'Esther Oriol, presidenta dels Castellers de Sants. Es tracta d'un relat propi construït entre tots els Castellers de Sants amb més de 25 entrevistes representatives. Farcit de documentació inèdita, vídeos i imatges d'arxiu, publicacions internes de la colla, retalls de premsa i cartells, el documental s'endinsa en aquests 20 anys. Comença amb la creació de la colla i navega per les diferents etapes, tot mostrant els reptes de construcció any rere any, fins arribar a l'actualitat. La crònica exhibeix amb respecte els trangols mentre presenta amb humilitat els èxits a plaça. Iniciatives tècniques i socials iniciades des d'una colla de barri o l'impuls en la utilització del casc casteller per a la canalla, són algunes de les mencions que es poden trobar al documental.

Un relat introspectiu que no amaga la progressió que la colla ha fet els últims anys dins i fora de les places. Es tracta d'una celebració en un any en el qual els borinots continuen amb pas ferm cap als castells de 9 pisos i deixen la porta oberta als de gamma extra. Aquests 20 anys han servit per demostrar al món casteller la feina de formiga i la força d'elefant, un dels lemes de la colla que millor descriu el seu tarannà.

Tota la força de mobilització dels Castellers de Sants s'ha pogut demostrar amb el viatge a l'Índia per a participar a les torres humanes dels govindes o amb la celebració de la Festa Major, en la que es va realitzar un "Castell de cara" amb onze pisos fet dins del monument casteller de la plaça Sant Miquel de Barcelona, o bé el tancament de l'any amb la Fura dels Baus i les campanades des de Montjuïc. Com a primera colla d'un barri barceloní, continuament beuen d'aquest teixit social que els ha fet néixer i llueixen amb orgull el seu nom allà on van.

Entre forts aplaudiments s'obrien els llums de la sala i s'alçaven els assistents tot felicitant als coordinadors i altres col·laboradors del documental. L'himne de la colla, que dóna nom al documental, va acompanyar la memòria de tots els presents quan van brindar entre tots ells mentre es preparava el segon passi del documental. Una celebració que no conclou aquí, sinó que serveix per engegar de nou la temporada castellera que començarà a tot motor pels Castellers de Sants durant el mes de març amb una actuació a Sant Cugat. Una temporada que ve farcida de nous reptes pels borinots i que de ben segur servirà per il·lustrar un futur documental d'aquí uns quants anys.

CINEMA

El lobo de Wall Street

Direcció: Martin Scorsese
Any: 2013

Lancelot

A hores d'ara no descobrirem el talent i la força de les pel·lícules de Scorsese. *Taxi Driver*, *Toro salvatge*, *Un dels nostres* o *Casino* ja formen part de les grans obres de la història del cinema. Però semblava que en els últims temps el seu geni havia disminuït, ja que els seus últims films com *L'aviador* i *La intervención de Hugo* no estaven a l'alçada dels anteriors. No obstant això, amb *El lobo de Wall Street*, Scorsese ens demostra que està en plena forma.

El lobo de Wall Street és una pel·lícula sobre el poder, ja que ens explica l'autèntica i veritable història d'un llop de les finances, Jordan Belfort, el seu ascens i la seva caiguda. Els primers cinc minuts donen entrada a Leonardo Di Caprio i als seus col•legues fent tir al blanc amb nans, una mostra de tots els estupefaents, estimulants i al·lucinògens que el personatge consumeix per poder seguir el ritme frenètic de la seva vida. L'escena conclou mostrant-nos un bitllet de dolar que acaba d'utilitzar per aspirar la seva dosis matinal de cocaïna, que és la més poderosa de les drogues, i la que mou tot el seu ser.

Sobre poder i els diners gira tota la pel·lícula. A mesura que el protagonista va escalant en el seu món de corrupció, més és desenfrena. Són gairebé tres hores en les que Socrsese mou de forma frenètica la càmera d'un lloc a l'altre, sobrevolant els passadissos de Wall Street, les embarcacions de luxe que valen milions de dòlars i les orgies en avions, que passen amb un sospir. Un ventall de seqüències que ens mostren sense pausa tots els excessos i luxes que poden permetre's aquells que dominen el món. Tots s'ho passen la mar de bé en una èpica sense modèsties en que un personatge explica la seva vida sense filtres i, sobretot, sense redempció.

Socrsese ens dóna el millor de si mateix, sense tornar-se moralista. Ens descriu i ens endinsa de ple dins la vida de Belfort; que cadascú extregui les seves conclusions sobre aquest menyspreable personatge que té els diners com a única religió en el món capitalista.

Tots els actors estan magnífics, per descomptat Di Caprio. Impagable la seva seqüència amb Matthew McConaughey al principi de la pel·lícula, en la que aquest li dóna una lliçó accelerada sobre el món de les finances que es pot resumir en robar als que menys tenen per a que ells puguin seguir amb la seva vida d'excessos.

Absolutament recomanable per l'interès amb que es segueix la pel·lícula i per constatar la recuperació d'un dels últims mestres del cine.

5 d'abril: Jornada lúdica i reivindicativa per l'educació pública

Els centres educatius de Sants organitzats en l'Assemblea Groga estan preparant una jornada al parc de l'Espanya Industrial en defensa d'una educació pública, de qualitat i en català

Redacció, La Burxa

L'Assemblea Groga de Sants poc a poc ha aconseguit coordinar professorat, alumnat i AMPES de molts dels centres educatius del barri, des de les escoles bressol fins als instituts, consolidant-se com un xarxa de lluita de tota la comunitat educativa. En els darrers anys ha omplert les aules de samarretes grogues cada dimecres, mentre ha donat suport a diverses vagues del professorat, i ha organitzat cassolades i cercaviles pels carrers cridant a les vagues generals.

Fruit d'aquesta col·laboració i amb la voluntat d'enfortir i estendre la xarxa creada, s'ha volgut fer un pas endavant per visualitzar la lluita "groga", organitzant una jornada lúdica i reivindicativa al parc de l'Espanya Industrial. Serà el proper dissabte 5 d'abril, i s'iniciarà amb una xocolatada a les 11 del matí, seguida per actuacions de cultura popular. Posteriorment, al mateix parc, el grup de teatre d'alumnes de l'IES Lluis Vives representarà l'obra sobre els bombardejos que va patir Barcelona per les bombes feixistes a la Guerra Civil. I a les 12,30 hores serà el moment d'una xerrada sobre com les famílies es van organitzar per donar suport a la vaga del professorat a les Illes. Un dinar de germanor de carmanyola posarà punt i final a la jornada. Durant tot el matí hi haurà paradetes i tallers organitzats pels diferents centres educatius del barri. Fins el moment es compta amb la participació de les escoles bressol El Fil, Pau, Bellmunt i el Timbal, les escoles Perú, Jaume I, Pràctiques II, Cavall Bernat, la Muntanyeta i Tres Pins i l'institut Lluís Vives, tot i que s'espera que n'hi participin més.

A més, hi haurà una exposició amb els principals efectes de les retallades en l'àmbit educatiu i la denúncia de situacions concretes, com la que viu l'Escola Perú, a l'espera d'un trasllat promès a Can Batlló, però encara sense data, o el fet de no tenir cap escola de persones adultes als nostres barris.

I és que amb aquesta iniciativa, l'Assemblea Groga vol seguir denunciant que els centres educatius públics del barri estan patint de forma directa les retallades pressupostàries, amb increments de ràtios i reduccions dels professors a les aules, retards en les substitucions de les baixes, rebaixes salarials i augment de la precarietat laboral entre el professorat, a més de les reduccions en les despeses per infraestructures i manteniment, materials i activitats o en les subvencions a les AMPA. I alhora, també L'Assemblea denuncia que "estem davant d'un projecte de desmantellament de l'educació pública, en detriment d'un projecte educatiu de qualitat, català i que pugui garantir una veritable igualtat d'oportunitats".

El rocòdrom autogestionat de Can Batlló, un nou espai al barri

Redacció, La Burxa

L'AEntre finals d'aquest mes de març i principis d'abril s'inaugurarà el rocòdrom autogestionat de Can Batlló, després de dos anys de feina feixuga. Va ser el 2012 quan un petit grup d'escaladors del barri, valorant la falta d'un espai accessible per entrenar, van trobar l'oportunitat de crear aquest espai al bloc onze de Can Batlló, integrant-se així en un projecte col·lectiu molt més gran. Després de diversos emplaçaments inicials, l'espai del rocòdrom se situat a la primera planta del Bloc 11, on un grup més aviat petit de gent va començar a dissenyar i construir l'esquelet de rocòdrom, reciclant per això desenes de bigues de fusta trobades al mateix bloc onze.

Després de donar a conèixer el projecte per diversos camins, el col·lectiu va anar creixent, fent factible d'aquesta manera la construcció completament autònoma del rocòdrom. I així va anar creixent, entre milers de cerveses servides i entrepans cuinats per aconseguir diners, l'espai va anar agafant forma. A l'esquelet de bigues es van afegir els plafons de fusta; als forats d'aquests plafons es van clavar les preses d'escalada i el terra va quedar cobert amb matalassos, deixant espai a una il·luminació que, des del terra, dóna llum a tots els racons del rocòdrom.

La prova de foc va arribar el passat mes de desembre, amb la celebració a Can Batlló de la primera Trobada de Rocòdroms Autogestionats, on van assistir escaladors d'altres espais similars com el Centre Social Okupat Kan Kolmo, a Girona, La Força, a Cornellà, o l'antiga Kukutza, a Bilbo. A l'espai, encara per estrenar, es va celebrar un Open - competició informa -que va servir per provar - i aprovar - el rocòdrom.

Superada la prova de foc i enllestits els últims detalls, el rocòdrom s'inaugurarà entre finals d'aquest mes de març i principis d'abril, i funcionarà amb els horaris de l'espai de trobada. Amb l'objectiu de mantenir i millorar el rocòdrom, l'espai funcionarà amb una caixa on l'usuari pagarà la voluntat. Tot i així, cal recordar que no és un rocòdrom comercial com qualsevol altre, sinó que es tracta d'un espai autogestionat on és necessària la implicació de totes perquè pugui funcionar. Igualment, el rocòdrom no és un espai aïllat, sinó que s'emmarca en el bloc onze de Can Batlló, on conviu amb molts altres col·lectius, i on és imprescindible crear i mantenir el clima de convivència necessària per fer realitat la construcció d'alternatives globals i integrals.

AGENDA

Març 2014

Estigues al corrent del dia a dia del barri a **laburxa.cat**

Diumenge 9, 13h
Tercera calçotada de Vallespir de Baix i jam rumbera
C. Vallespir

Diumenge 09, 11h-20h
Acte de difusió de la Marxa de la Dignitat el 22-M a Madrid
Jocs infantils, parlaments, dinar popular i concerts
Auditori Can Batlló (Constitució, 19)

Dimarts 11, 21.30h
Bohemian Betyars (Gipsy-Balcànic- Rumania)
Bo d'ajut: 6€
Koitton Club (C. de Rossend Arús, 9)

Divendres 14, 19.30-24h
3er Cabaret de Can Batlló
Bloc Onze Can Batlló (Constitució, 19)

Dissabte 22, 11h
Visquem els contes!: Contes d'arreu del món
Biblioteca Can Batlló (Constitució, 19)

Dilluns 24, 19.30h
Copa Roja (tertúlia)
Entrada lliure
Koitton Club (C. de Rossend Arús, 9)

Dimarts 25, 20.30h
Nit de Galls (jam)
Entrada lliure
Koitton Club (C. de Rossend Arús, 9)

Divendres 28, 21.30h.
Blind Reverendo (Reggae, muffin'- Itàlia) + Wagner Pa Dj (mestissatge)
Bo d'ajut: 5€
Koitton Club (C. de Rossend Arús, 9)

Dissabte 29 de març a les 21h.
Patch (pop-rock)
Bo d'ajut: 5€
Koitton Club (C. de Rossend Arús, 9)

Dissabte 29 de març a les 23.30h
Shoot the Pump meet Jamaica! (Soul Nights): Mr. Love Daddy + Nyahbingi Sound
Bo d'ajut: 3€
Koitton Club (C. de Rossend Arús, 9)

Tots els dilluns i dijous, 18-20h
Taller Muay Thai
CSA Can Vies (C. Jocs Florals, 41)

Tots els dilluns i dijous, 18-20h
Taller Muay Thai
CSA Can Vies (C. Jocs Florals, 41)

Tots els dimarts i divendres, 11 – 13h
Preparació física
CSA Can Vies (Jocs Florals, 41)

Tots els dilluns, 18h
Aprenem Juntes
Ateneu Llibertari (Maria Victòria, 10)

Tots els dimarts i dijous, 18:30h
Distribuidora editorial La Malobe'ema
Ateneu Llibertari de Sants (Maria Victòria, 10)

El tercer divendres de cada mes 18-24h
Nit de Jocs al Casal
Casal Independentista Jaume Compte (Muntadas, 24)

Matins: Dilluns a divendres: 10-13h
Tardes: de dilluns a dijous 18- 21h,
Divendres: 18-22h
Dissabtes : de 10h a 21h
Bar / Espai de trobada
Can Batlló (Constitució, 19)

Dilluns, dimarts, dijous, divendres i dissabtes de 10h a 13h
Tardes : dilluns, dimarts, dimecres i dijous de 17h a 20h; divendres de 18h a 21h.
Biblioteca Popular Josep Pons
Can Batlló (Constitució, 19)

Dilluns, dimarts i dimecres
Espai de preparació física
Can Batlló (Constitució, 19)

Cada dilluns i dimecres 10-13h, 16-19h
Fusteria
Can Batlló (Constitució, 19)

Dimarts 11-13h i 18-19h.
Divendres 11-13h.
Hort comunitari
Can Batlló (Constitució, 19)

Tots el dimecres, 10h
Tallers d'oficis d'infraestructures i fusteria
Can Batlló (Constitució, 19)

Pau Barrena Capella

Fotoperiodista

El fotoperiodista Pau Barrena encara està paint la gran repercussió mediàtica que ha tingut el tercer premi que ha guanyat en la categoria retrats observats del World Press Photo 2013, el certamen de fotografia més prestigiós a nivell internacional. Aquest jove de 28 anys està fortament vinculat al barri de Sants i al seu teixit social. Tot i que viu a l'Hospitalet, sempre ha fet vida i ha estudiat al barri.

La nuvia espera amb el rostre cobert que vingui el nuvi a buscar-la, és un moment molt íntim.

Pau Barrena, guanyador del tercer premi en categoria retrats observats del World Press Photo 2013 ALBERT GARCIA

"El premi és una esperança per continuar"

Ivet Eroles

Quan vas començar a exercir de fotoperiodista?

La primera vegada que vaig enviar fotos a premsa va ser per La Directa. Eren fotos del dia de la pallissa dels Mossos d'Esquadra a la plaça Catalunya, el 27M, vaig veure per Twitter el què estava passant i hi vaig anar. Un cop allà em vaig trobar a l'Albert Garcia – fotògraf professional i col·laborador de La Burxa—, i ell em va passar el contacte de La Directa.

Estaves estudiant en aquell moment?

Jo havia estudiat Publicitat i Relacions Públiques i tenia una feina molt bona, era assessor de comunicació online de l'empresa més gran d'Espanya en comunicació, és un treball que segurament molta gent vol tenir. Em van donar una beca i vaig marxar a Taiwan. Un cop allà vaig decidir que no voldria tornar a treballar mai més per a cap multinacional i em vaig adonar que m'agradava la fotografia. Al tornar a Catalunya em vaig apuntar al Postgrau de Fotoperiodisme de la Universitat Autònoma de Barcelona (UAB), que em va decepcionar. Aquella primavera van ocórrer els fets del 27M a plaça Catalunya.

I et vas començar a moure per vendre fotografies?

Vaig començar a cobrir totes les manifestacions, tot el que hi havia. He anat desxifrant com funciona el sector, quan acabes la carrera no en saps res, no t'han ensenyat l'ofici real. Per entendre tot aquest funcionament m'ha ajudat molt l'Albert Garcia, sempre m'ha donat molts consells pràctics. A mi encara em queda molt per aprendre, el dia abans de que em donessin el premi estava mirant un vídeo a Internet per veure com funciona el focus de la càmera.

> "És dur estar cobrint sempre situacions de protesta o crítica"

Comentaves que aquests dies han estat una bogeria.

Jo sóc una persona normal i corrent, anònima, no em coneix ningú i al cap de poca estona de la publicació del premi ja em van començar a trucar molts mitjans de comunicació... M'he atabalat molt, jo no sabia la gran repercussió que podria tenir ser un dels premiats.

Què ha significat per tu guanyar aquest premi?

Jo sóc freelance, però no em guanyo la vida amb la fotografia. El premi l'entenc com si em diguessin que no sóc molt bo, però que fins ara he fet bé la feina. És una esperança per continuar. He estat buscant feina, però ningú em truca per treballar, he enviat molts currículums, fa dos mesos estava fent entrevistes de vuit hores per telèfon i és horrible.

Voldries trobar una feina estable de fotoperiodista?

Depèn, hi ha mitjans pels quals no treballaria. Enviant fotos a les agències almenys tinc l'excusa de no tenir el control d'on es publica la fotografia... al final s'ha de menjar. Així que no sé què pensa l'altra gent de mi, el premi no canvia res, continuo tenint quatre duros al banc.

Parla'ns una mica de la fotografia premiada.

És una foto d'una noia amazigh del Marroc moments abans del seu casament, la tradició, almenys la del poblat de Tinghir, marca que ningú pot veure la nuvia abans de que no ho faci el nuvi. És molt curiós perquè la núvia es passa tota la cerimònia tancada en una habitació, finalment el nuvi se l'emporta a casa seva i és en aquell moment quan se li pot veure la cara.

Què és el que més destaques de la foto?

Perdria tota la gràcia si se li veiés la cara. També hi ha un endoll al darrera, com si la núvia estigués endollada. No vol ser una crítica al món musulmà, la núvia en aquell moment no és un objecte, però el nuvi la ve a buscar i se l'endú a ella i a les seves possessions. Ella va estar quieta tota l'estona, l'únic moviment que va fer va ser donar llet d'ovella al nuvi. Al Marroc es nota molt la diferència entre el món rural i l'urbà. Als pobles la interacció amb les noies és molt complicada, però a les ciutats s'hi passegen dones amb minifaldilles i tacons.

Veient les teves fotos, s'intueix un interès per les qüestions socials o polítiques.

Si puc escollir els temes que faig intento donar veu a les situacions que crec que s'han de visualitzar.

> "El premi no canvia res, continuo tenint quatre duros al banc"

Però amb el temps, no sé si li passa a tothom, veus que els diners no estan aquí. Per exemple, he treballat fotografiant el Mobile World Congress i no m'agrada, però això és el que dóna els diners.

La fotografia és una manera de guanyar-te la vida o una eina per transmetre un missatge?

És molt important explicar el què passa i rescatar segons quins temes. Amb el meu dia a dia necessito vendre fotografies, amb les fotos de protestes no es guanyen diners, només quan es cremen coses, i això és una pena. Jo sempre espero que mai no hi hagi carregues policials, tot i que hi ha altres fotògrafs que ho esperen per tenir fotos espectaculars per vendre. Aquests dies he estat fent un reportatge sobre una parella que té paràlisis cerebral, són una passada, viuen plegats i estan molt enamorats. Això no ho vendré mai, són dues persones normals que viuen la seva vida, aquest és un tema més alegre, ja que és dur estar cobrint sempre situacions de protesta o crítica.

Si no fossis fotògraf potser no t'hauries apropat a aquesta realitat.

Sí. Fa dos anys vaig fotografiar els catòlics que preparen la setmana santa, uns feixistes d'extrema dreta del Raval, vaig estar tres setmanes amb ells. Tu surts al carrer i això no ho veus, però hi ha gent que és així. És una manera d'aprendre.

La Burxa és un periòdic editat per un equip de redacció no professional que ens reunim esporàdicament al CSA CanVies (carrer Jocs Florals, 42). Si et vols posar en contacte amb nosaltres pots fer-ho mitjançant el correu electrònic (laburxa@gmail.com), el web (www.laburxa.cat) o els nostres perfils a Twitter (@laburxa), Facebook i SomSants.
No ens fem responsables dels articles d'opinió.
Publicació mensual.

Aquesta publicació té una llicencia CREATIVE COMMONS RECONEIXEMENT- NO COMERCIAL.
Sou lliures de copiar, distribuir i comunicar públicament l'obra amb les condicions següents:
- Reconeixement: heu de reconèixer el crèdit de l'obra de la manera especificada per l'autor o llicenciador.
- No comercial: no podeu utilitzar aquesta obra per a finalitats comercials.
Per veure una còpia d'aquesta llicència visiteu http://creativecommons.org/licenses/by-nc/2.5/es/legalcode.ca o envieu una carta postal a Creative Commons, 559, Nathan Abbot Way, Standford, California 94305, USA.

En aquesta Burxa han col·laborat: Enric Adell, Maria Álvarez, Amadeus, Ateneu Cooperatiu la Base, la Bonet, Àngel Bravo, campanya contra els CIES, Bernat Costa, Silvia Escarno, Ivet Eroles, Mercè Esteban, Cristina Fernández, Agus Giralt, Núria May Masnou, Elba Mansilla, Dani Martínez, Negres Tempestes, Àngela Novau, Víctor Obregón, Jes Orquadi, Gemma Parera, Dídac Prat, Manel Ros, Jordi Solé

Acció Llibertària de Sants – assemblea els dimarts a les 20.30h – Maria Victòria, 10 | **Arran Sants** – www.arran.cat | **Assemblea Indignada de Sants** – acampadasants.wordpress.com | **Ateneu Llibertari de Sants** – Maria Victòria, 10 – www.ateneullibertari.info | **BarriSants** – www.barrisants.org | **Can Batlló** – Constitució, 19 cantonada Mossèn Amadeu Oller – canbatllo.wordpress.com | **Casal Independentista de Sants Jaume Compte** – Muntadas, 24 – cisjaumecompte.cat | **Castellers de Sants** – Comptes de Bell-lloc, 84 – www.borints.cat | **Centre de Documentació La ciutat invisible** – Riego, 37 – www.arxiu.laciutatinvisible.coop | **Centre Social Autogestionat Can Vies** – assemblea els dimecres a les 20h – Jocs Florals, 42 – www.canvies.barrisants.org | **Centre Social de Sants** – Olzinelles, 31 – www.centresocialdesants.org | **Colla bastonera de Sants** – collabastonerasants.wordpress.com | **Cooperativa de consum Faves Comptades** – Muntadas, 24 | **Cooperativa de consum Germinal** – recollida els dimecres de 20 a 22h – Rossend Arús, 74 – coopgerminal.coop | **Cooperativa de consum Panxa-contenta** – recollida els dijous de 19 a 21h – Violant d'Hongria, 71, 1 – panxacontenta.wordpress.com | **Coordinadora Laboral i Suport Mutu 15M** – coordinadoralaboral15m.wordpress.com | **Creación Positiva** – www.creacionpositiva.net | **Diables de Sants** – www.diablesdesants.cat | **El Tatanet Associació per la Criança Compartida** – eltatanetsants.blogspot.com.es | **Endavant Sants** – assemblea els dilluns a les 20.30h – Muntadas, 24 – www.endavant.org | **Espai Obert** – Violant d'Hongria, 71, 1 – www.espaiobert.org | **GuifiSants** – www.guifisants.net | **Jóvens de les Terres de l'Ebre** – assemblea els dijous a les 20h – Jocs Florals, 42 – www.jovensebre.org | **Koitton Club** – Rossend Arús, 9 – koittonclub.blogspot.com.es | L'Escletxa – www.lescletxa.cat | **La ciutat invisible** – Riego, 35-37 – www.laciutatinvisible.coop | **LaCol col·lectiu d'arquitectes** – Ciceró, 5 – www.lacol.org | **La Fàbrica de Sants** – Vallespir, 18 | **Negres Tempestes** – assemblea els dijous a les 21h – Jocs Florals, 42 – www.negrestempestes.org | | **Sants TV** – www.sants.tv | **Terra d'Escudella** – Premià, 16 – www.tdk.cat | **Universitat Lliure** – www.sants.unilliure.org | **Xarxa de Biblioteques Socials** – www.xarxabibliosocials.org